

Logos

*I begynnelsen var Ordet
och Ordet var hos Gud
och Ordet var Gud*

*Och Ordet blev kött
och bodde bland oss*

Organ för
Föreningen Logos i Österbotten rf
Årgång 3 • nr 3 • julnummer 2005

Helig och glädjefylld julnatten är

Text och musik av
Juhani Martikainen

(mp)

S
A

1. Hel - lig och gläd - je - fylld jul - nat - ten är: Fräls - ning från him - me - len
2. När blott en e - vig dom fram - för oss stod, in i vår fall - na värld
3. Du, som med mäk - tig hand när ö - ver allt, an - tog i öd - mysk - her
4. Nu har vi ju - le - frid ge - nom din död: In - för vår e - gen död

T
B

1
f

till oss den här. So, vil - ken kär - lek stor: Gud själv i bland oss bor.
kom han så god, au, rätt - fän - dig - het. ly - ta vår synd - full - het
har - nats ge - snär och här till jar - den kom, in i vår fät - rig - dom,
är ing - en nöd: Du är vår Fräl - sa - re, som åt oss syn - da - re

mf

född av en jor - disk mor ut - i ett ståt!
löv tid och e - vig - het ge - nom sin blod.
gav oss din ri - ke - dom, li - vet och allt.
ger din lör - lö - sel - se som li - vets bröd.

Logosmappen har inemot 50 sånger som har arrangerats av Juhani Martikainen för manskör eller andra körsammansättningar. De kan fritt användas av sånggrupper och körer.

Arrangemangen finns på adressen:

<http://www.logosmappen.net/uppbbyggelse/sanger/jm/index.htm>

En stor glädje

Av Ingemar Andersson

Var inte förskräckta. Se, jag bär bud till er om en stor glädje för hela folket. Ty i dag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren.
Luk. 2:10–11

På juldagen firar vi Födelsedag i glädjens och salighetens tecken.

Vår egen födelsedag förde oss in i den här världen. Den födelse vi i dag firar öppnar för oss den tillkommande, eviga.

Vår födelsedag förde oss in i jämmardalen – den här födelsedagen bär väg till Fröjdesalen.

I den första skapelsen gjorde Gud människan till sin avbild – nu blir Gud vår avbild, sann människa, oss

lika i allt, dock utan synd. Vi blev delaktiga av Guds skapelses rikedomar – här blir Gud delaktig av vår fattigdom.

I skapelsen gav Gud människan det naturliga livet – genom denna födelse räcker han oss det eviga. Där blev vi gjorda till människobarn – genom denna födelse förvärvas oss rätten att vara Guds barn. Där blev människan satt till arvinge över jorden – här öppnas vägen till ett arv som aldrig kan förstöras, fläckas eller vissna och som är förvarat åt oss i himlen.

Änglarna bär bud om en stor glädje "för hela folket", alla människor. Messias, den i Gamla testamentet utlovade Frälsaren, är född till jorden och han är Herren själv.

Var därför glada, alla hedningar, för på hans namn skall hedningarna hoppas, säger Skriften. Gläd er därför, alla syndare, för i dag är er rättfärdig- och saliggörare född.

Hör du till dem som går omkring och är bedrövade, till dig kommer nu budet om en stor glädje. Och ni som har ett förkrossat hjärta, gläd er, för nu är läkaren som kan hela sådana hjärtan född.

Fröjda er också, alla ni i anden fattiga, för i dag blev den allra rikaste fattig, för att vi genom hans fattigdom skulle bli evigt rika.

Och alla ni som trålar under lagens förbannelse, gläd och fröjda er, för tiden är fullbordad och Gud har sänt sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt.

Herren Jesus är född, och han är Frälsaren för alla, också för dig! Han har kommit för att

Strida,

Lida

Dödens smärta

Att vårt hjärta

Frid må vinna

Och en öppnad himmel finna.

Detta har han fullgjort och därmed vunnit syndernas förlåtelse, liv och salighet för oss var och en. Fritt och för intet, helt oförtjänt, av bara nåd erbjudes och skänkes salighetens gåva åt oss att tro och ta emot.

För fåraherdarna utanför Betlehem förvandlades natten till dag när änglarna kom med glädjebudskapet. Det strålar och lyser fortfarande om budskapet om Jesus. Inte ens det tjockaste mörker kan övertäcka det ljuset.

Också i det hjärta och det liv där nattsvart mörker råder kan ljuset från Betlehem skina in med glädjens och fridens budskap.

Låt oss därför med herdarna gå till Betlehem och se det som har hänt och som Herren har låtit oss få veta, så att också vi, som herdarna, med glädje i hjärtat kan lova och prisa Gud för allt han har gjort till vår frälsning och salighet.

Ingemar Andersson är specialpedagog i Sigtuna och kyrkoherde i Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet.

Julafton på kyrkogården. Foto: Ola Österbacka.

Varför blev Gud människa?

Denna urgamla fråga känns inte särskilt aktuell i dag. Åtminstone är den inte aktuell i varuhusens uppstressade tingel-tangel – fast jovisst: ibland hörs den fina julsången O helga natt genom bruset. Men hur många lyssnar verkligen till budskapet om gudamänniskan, som "till jorden steg ned, för att försona världens brott och synder"?

Det är snudd på händelse att dra ett sådant budskap i stoftet och göra det till en känslös bakgrund för det kommersiella avguderiet.

Med detta julnummer vill Föreningen Logos meddela det riktiga julevangeliet om hur Gud steg ned till jorden och antog en människas gestalt för att frälsa den ogudaktiga världen. Vi är glada över att Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet önskat sprida en delupplaga av julnumret och därmed också lovat bidra med tryckningskostnaderna. För detta vill vi framföra vårt varma tack.

Tack vare de kontakter som vi fått till andra lutherska organisationer och kyrkor genom Nordisk Evangelisk-Luthersk Konferens har vi fått hjälp med material till denna tidning. Den första av dessa konferenser hölls i Vasa i mars 2004 och den andra i Märsta ett år senare.

Innehåll

- 2 Helig och glädjefylld julnatten är, Juhani Martikainen
- 3 En stor glädje, Ingemar Andersson
- 4 Ledare
- 5 Bland avgudar, Ola Österbacka
- 6–7 Jes 9:6 och Projekt Gezelius
- 8 Profeten och julen, Seth Erlandsson
- 9–11 Ordet blev kött – Gud blev människa, Åke Malander
- 12–13 Förföljelsetider, Roger Pettersson
- 14–18 Hur blir man kristen? Sigmund Hjorthaug
- 19 Evangelii villkor, Axel B. Svensson
- 20–21 Ondskans fåfänga anslag, Henning Lindmark
- 22–25 Lutherska kyrkan – den glada frälsningsvisshetens kyrka, Gunner Jensen
- 26 Nyårsbön, Johannes Bäck; information om Logos
- 27 De såg stjärnan, Martin Luther
- 28 Information

I en av artiklarna ställs frågan: Hur blir man kristen? Om inte det revolutionerande fridsbudskapet, som först ljöd i julnatten utanför Betlehem, får bli vårt eget till en personlig tro, blir det till ingen nytta, utan det blir ett hårt domsord på den yttersta dagen. Hur ska vi få ut detta budskap till den slamrande julmarknaden, till dem som söker julglädjen i glaset och till dem som försmäktar i samhällets bottenskikt?

Kanske du känner någon som behöver detta budskap? Kanske det är någon som du aldrig talat med Jesus om, någon som hemligt gått och väntat, och kanske undrat varför du inte säger något? Då kanske vår tidning kan få bli en hjälp. Den fås kostnadsfritt så långt upplagan räcker.

Tiden är ond. Tidens tecken, de som vittnar om Jesu snara återkomst, är fullt synliga: i naturkrafterna, i människornas kärlekslöshet och i allt grövre synder. Framför allt syns tecknen i den yttre kyrkan genom allt mera förföriska angrepp på Kyrkans tro. Därför är det viktigt att vi blir rotade i vår tro, genom att vi söker oss till Skriften och vår bekännelse. Även detta vill vi göra i denna tidning.

En Välsignad Julhelg och ett Gott Nytt År i Jesu namn!

Styrelsen för
Föreningen Logos i Österbotten rf

Logos – organ för Föreningen Logos i Österbotten rf. Redaktion: Klas-Erik Isaksson, John Lasén, Roger Pettersson, Ralf Sandberg och Ola Österbacka. Ansvarig utgivare: Klas-Erik Isaksson. Layout: OF system/Ola Österbacka. ISSN 1459-3378.

Material och diskussionsinlägg sänds helst via e-post till ola@ofsystem.fi eller per post till Skolhusgatan 11 A 9, 65100 VASA.

Tidningen sänds till dem som stött föreningen eller meddelat intresse. Gåvor för spridningen betalas till bankkonto 497028-241584 (Finland) och i Sverige till plusgirokonto 407 99 53-8.

Pämbild: Trefaldighetskyrkan i Vasa, Ola Österbacka.
Tryck: Multiprint, Vasa.

Bland avgudar

I adventstid av **Ola Österbacka**

"Jag ser av allting att ni är mycket religiösa." (Apg 17:22)

Så sade Paulus till athenarna. Vad skulle han säga till Vasaborna i dag? Eller till Borgåborna, Umeåborna, Norrköpingsborna?

Om han kom till torget i Vasa på domsöndagen (eller till en annan stad en annan söndag) skulle han träffa på en stor folkhop. Mitt ibland dem går en rödklädd vitskägig figur och delar ut karameller. Jättestora granar har fått en massa ljus, och de tänds på ett givet ögonblick. Sen blir det ett stort fyrverkeri. Och folket hurrar.

Överallt i butikerna har man bilder av den samme rödklädde gubben. Tydligt är det en sorts gud som hyllas.

Det måste vara en stor fest på gång. Nej, det visar sig att man nu bara skjuter startskottet för Den Stora Festen. Festen går ut på att handla så mycket som man har kredit för. Barnen som har fått alldeles för lite tid behöver ju upprättelse på julaftonen, Festens sista dag.

I alla fönster tävlar man om att visa upp den finaste grannlåten och en speciell sorts musik flödar från alla högtalare för att suggestivt öka försäljningen. I nyhets-sändningarna berättar man om hur försäljningen utvecklats från år till år. Det tycks vara en viktig förutsättning för landets välgång att julhandeln blir bra.

Företagen inbjuder till fester, där glädjedrycker flödar och där människorna är så lyckliga och fria, att de inte längre behöver hålla sitt löfte till sin lagvigda livskamrat. Man sjunger den glada dryckens lov med fyndigt sammansatta visor.

Så närmar sig avslutningen av Den Stora Festen, då den Rödklädde delar ut gåvorna till de barn som varit snälla. Tusentals misshandelsoffer, kvinnor och barn, söker skydd undan fäder som fått för mycket av glädjedrycken, och de som såg till att förberedelserna förverkligades enligt ritningarna ligger utslagna av utbrändhet och leda.

Många tycker det hör till att någon gång under Festen gå till de gamla, fina templen, där man upplever stämningen i att sjunga gammaldags sånger som man knappt förstår och hör gamla vackra berättelser om änglasång och ett barn i en krubba. Och så känner man sig så varmt religiös.

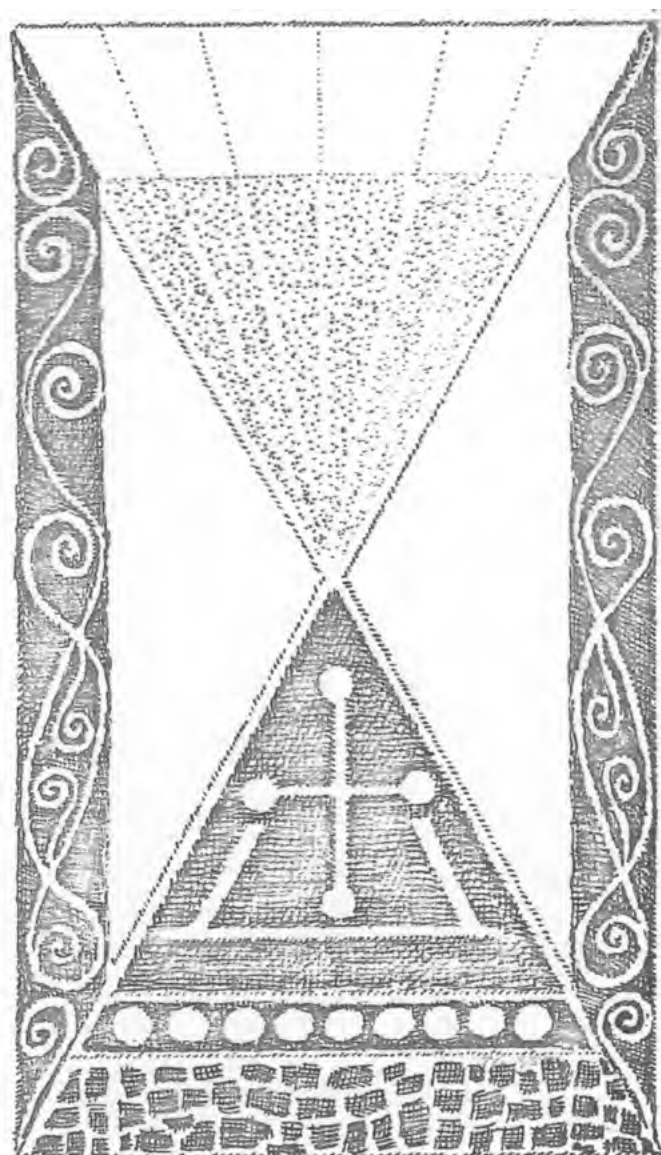
Men Paulus stör friden. Han säger:
"Anpassa er inte efter den här världen, utan låt er förvandlas genom sinnets förnyelse, så att ni kan pröva vad som är Guds vilja, det som är gott och fullkomligt och som behagar honom." (Rom 12:2)

En annan fridstörare är Johannes Döparen, som tar i med hårdhandskarna (Luk 3:7): *"Ni huggormsyngel! Vem har intalat er att försöka fly undan den kommande vredesdomen?"*

Guds vilja är inte att vi ska vara allmänt religiösa. Han vill att vi ska ha en saliggörande tro på Honom, som föddes hit till världen, mitt i en värld av avgudar, för att vi skulle bli frälsta. Mina vänner, låt oss akta oss för avgudarna och se på Jesus! Då blir det en verklig Fest.

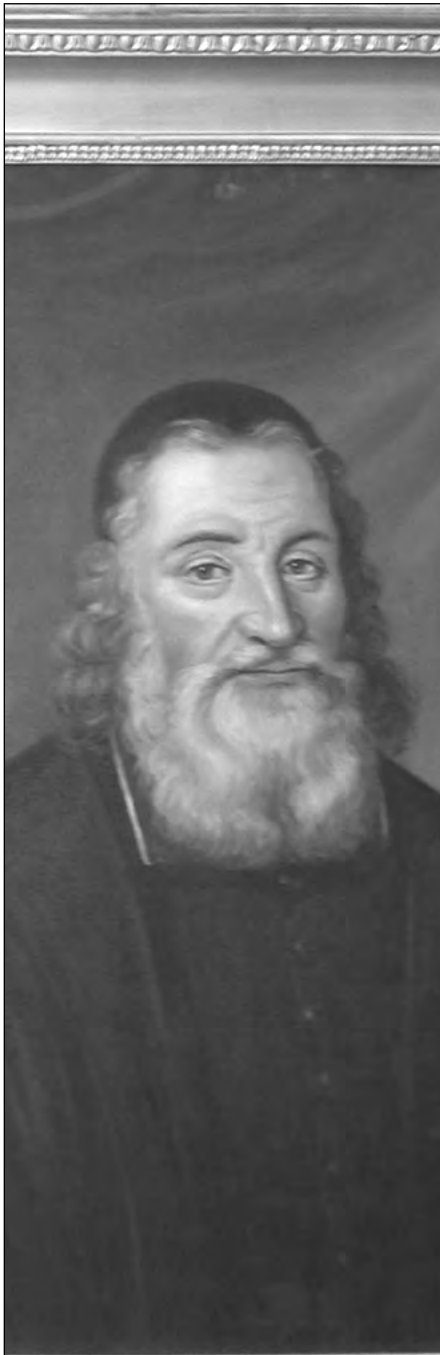
Ola Österbacka är IT-specialplanerare i Vasa och predikant i Föreningen Logos.

**Men när tiden var fullbordad, sände Gud sin Son, född av kvinna och ställd under lagen, för att han skulle friköpa dem som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt.
(Gal 4:4–5)**

Tiden och kyrkan. Thor Granström 1984.

PROJEKT

För mer än 300 år sedan arbetade biskopen i Åbo, professor Johannes Gezelius d.ä., med ett stort bibelverk. Hans son och sonson fortsatte och fullbordade verket, som är det största bibelverket på svenska. Det anses också vara det mest pålitliga.

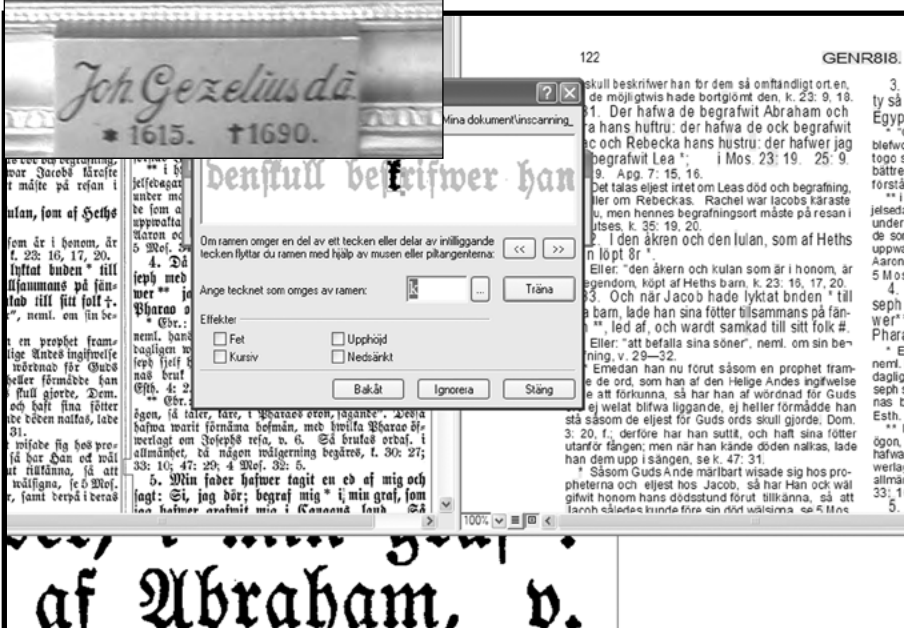
Föreningen Logos arbetar med att lägga ut den andra upplagan av bibelverket, från 1860-talet, i en webbdatabas. Medarbetare finns i Norge, Sverige och Finland. Verket omfattar tre band på 4 200 sidor.

På nästa sida ser vi en vers ur Jesajas julevangelium så som den ser ut i webbdatabasen Projekt Gezelius. Till höger och på nästa sida ser vi kommentarerna, med notbeteckningar enligt versen. I webbdatabasen finns också Svenska Folkbibelns texter. Alla texter är sökbara.

Obs. att detta är en speciellt inskriven vers. Det mesta av Gamla testamentet väntar ännu på att läggas in. Hittills har två tredjedelar av Nya Testamentet skrivits in, bokstav för bokstav.

Läs om Projekt Gezelius på <<http://www.logosmappen.net/gezelius/>>!

- * Här är orsaken till folkets, som i mörker wandrade, stora fröjd, v. 2, 3, och deras frihet, neml. att ett barn skulle födas, som skulle förskaffa dem en ewig fröjd och salighet, k. 10: 27.
- ** alla menniskor, Judar och hedningar, k. 49: 6; Luc. 2: 10, 11; Joh. 1: 9; Rom. 3: 28, 29; Gal. 3: 8, 13, 16; 1 Tim. 4: 10.
- *** d. ä. skall blifwa födt, k. 7: 14, i tidens fullbordan, Gal. 4: 4. Så talar profeten här om Christi födelse, icke annorlunda, än som den al-laredan wore skedd, för att be-teckna sin prophetias wisshet; se v. 4; samt Messie sanna, fullkomliga menskliga natur, Phil. 2: 7; Ebr. 2: 14, utan hwilken Han icke kunnat lida döden för oss, Apg. 20: 28; Rom. 8: 3; 1 Pet. 1: 18, 19.
- **** ImmanuEl, jungfruns son, k. 7: 14, ett barn i sin födelse, i anseende till sin menskliga natur, Matth. 2: 11; Luc. 2: 12, 21, 27, den rätta qwinnans säd, 1 Mos. 3: 15, hwilken ock ofta war lofwad, 1 Mos. 22: 18, alltså sannfärdeligen ett menniskobarn af fäderna, Rom. 9: 5.
- # såsom med det förra ordet Christi menskliga natur betecknades, alltså med detta Hans ewiga gudom, i det att Han är Guds Son, hwilken Gud Fader ifrån ewighet af sitt gudomliga wäsende har födt, Ps. 2: 7; Ordspr. 8: 24; 30: 4; Joh. 1: 14; Rom. 9: 5.
- ## profeten säger icke: "En son är oss född", på det wi icke skulle förwexla Guds Sons ewiga födelse med detta barnets timliga födelse; utan "Han är oss gifwen", för att lära oss betrakta Hans ewiga gudom, att Han redan af ewighet warit en Son, men nu uti sin mandoms anammelse är oss gifwen och skänkt; se Joh. 3: 16; 4: 10; 6: 32, 33, 35; Rom. 8: 32; Gal. 4: 4; 1 Tim. 3: 16.
- ### Eller: "och herradömet skall wara uppå", o. s. w.; straxt uti Hans aflelse är all makt och allt wälde

Gezelius

PROJEKT	GT	NT	SÖK VERSER	HJÄLP	MEDARB.	AVSLUTA
Gezelius		VISA ALLA VERSER			14.11.2005	
<< < > >>		Nu visas post 1 av 1 hittade verser				
Gezelius bibelverk		Bokinledning		Kapitelinledning		Svenska Folkbibeln
Es. 9: 6						Jes 9:6
Propheten Esaias						Jesaja
"Ty * oss ** är födt *** ett barn ****, en Son # är oss gifwen ##, hwilkens ### herradöme är uppå Hans axlar ####; och Han heter § Underlig §§, Råd §§§, Gud §§§§, Hjelte§§, Ewig Fader 6§, Fridsfurste 7§.		Parallellställen Luc. 1: 31. Joh. 3: 16. Dom. 13: 18. Jer. 32: 19.				Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar villar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Ewig Fader, Fridsfurste.

- gifna åt Honom; se Matth. 18: 18; Eph. 1: 21, 22. Så har Han ock friwilligt låtit pålägga sig det swåra återlösningsverket medelst korset, som Han burit på sina skuldror, Joh. 19: 17; Matth. 20: 28; Luc. 22: 27; Rom. 15: 8; Phil. 2: 7.
- #### såsom en tung börda, hwilken wi pläga bära på "axlarne", 1 Mos. 21: 14; 24: 15; 2 Mos. 12: 34, f., så har ock Christus genom stort lidande och kors förwaltat sitt herrawälde, k. 53: 22; Luc. 24: 26, 46.
- § Ebr.: "och Han skall kalla Hans namn", d. ä. Han skall blifwa kallad, neml. af en hwar ibland de trogna, som i en sann tro erkänna Christus, k. 7: 14; Jer. 23: 6, hwilken dem till en tröst skall i gerning och sanning så bewisa sig, som Han af sin församling erkännes och här kallas; se Luc. 1: 35.
- §§ till sin person, emedan Han är Gud och människa, öfwer hwilken hemlighet jemwäl änglarne förundra sig, Eph. 3: 10, 11; 1 Tim. 3: 16; Ebr. 1: 6; 1 Pet. 1: 12; såsom ock i sin förnedrings och
- upphöjelses tillstånd till sina embeten och många underbara werk, 2 Mos. 15: 6; Joh. 5: 19; 10: 28; 17: 2; se Dom. 13: 18, 19.
- §§§ Eller: "rådgifware", icke allenast hos sin Fader, Ordsp. 8: 14; 22: 27; Joh. 1: 1, 2, 12; 10: 30, utan ock för oss, som på det wisaste wårdar sig om vår salighet, Jer. 32: 10; Mal. 3: 1; förkunnar oss Fadrens wilja derom, Joh. 1: 18; 3: 13; 5: 20; 15: 15, i allt det wi till salighet behöfwa weta, Apg. 20: 27, och uti all ångest och nöd förskaffar oss råd och hjälp, 2 Tim. 4: 16, 17; se k. 28: 29.
- §§§§ såsom åt Christus gifwas alla gudomens namn, såsom "Jehovah", Jer. 3: 6; Mal. 3: 1, f.; "Elohim", 2 Mos. 3: 4, 6; Ps. 45: 7; se Ebr. 1: 8; "Adonai", Ps. 110: 1; se Matth. 22: 44; Ebr. 1: 13; "Gud", Joh. 1: 1, 14; "en sann Gud", 1 Joh. 5: 20, alltså ock detta namnet "El"; se k. 7: 14, Gud, den högste, 1 Mos. 14: 19, som betyder Gud den mäktige, k. 10: 21; 1 Mos. 17: 1; 5 Mos. 10: 17; Jos. 22: 22; Neh.
- 9: 32; Jer. 32: 18, en stor Gud, Tit. 2: 13, Gud, öfwer allting lofwad ewinnerligen, Rom. 9: 5.
- 5§ den rätte "starke", som genom sin gudomliga kraft öfwerwunnit allt, gjort stora under och ännu gör, ja, äfwen skall uppväcka de döda, k. 10: 21.
- 6§ Han eger och besitter sjelfwa ewigheten, Ordsp. 8: 22, 23; Mich. 5: 2; Joh. 1: 1, 2, har ock förwärfwat de trogna ett ewigt barnskap hos Gud Fader genom sin förtjenst, Joh. 1: 12-14; 6: 39, 40, 47, 51; 8: 51; 10: 28; 11: 25, 26; Eph. 1: 4; Ebr. 5: 9; 7: 25; 9: 12.
- 7§ ty Han är vår frid, Mich. 5: 5; Eph. 2: 14, och skaffar oss frid med Gud, k. 53: 5; 57: 19; Luc. 2: 14; Eph. 2: 14-17; Col. 1: 19, 20. Hans evangelium och sändebud äro fridens budskap, k. 52: 7; Rom. 10: 15; 2 Cor. 5: 19, 20; Eph. 6: 15, och af Honom är all frid, utwärt, inwärt, timlig, ewig, Mich. 5: 5; Zach. 9: 10; Joh. 14: 27; 16: 33; Rom. 5: 1; 8: 16; 14: 17; 2 Thess. 3: 16.

Gamla testamentet har skannats in av Tobias Waldemarson i Norrköping. En bok har skurits sönder och arken matas in en skanner. Till höger ser vi de arbetsredskap som Tobias använder, med den sönderskurna boken närmast. Ett textigenkänningsprogram, som kan läsa gammal frakturstil, används för att överföra texten till vanlig datortext som slutligen ska korrekturläsas.

På föregående sida ser vi en skärmbild från processen. Foto: Tobias Waldemarson.

Profeten och julen

Julens profetia ur Jes 9:1–6 enligt Bibel 2000 och Svenska Folkbibeln

Denna text har sedan december 2003 varit publicerad i Logosmappen som en julhälsning från Seth Erlandsson. Vi har fått hans tillstånd att ta in den också här.

Inför julen vill jag fästa uppmärksamhet på den ofta citerade profetian i Jes 9 och vad som verkligen står i den hebreiska grundtexten (obs att 9:1 numreras som 8:23 i den hebreiska grundtexten och att 9:2 följaktligen blir 9:1 etc):

9:1 *ka'eth hari'shon* kan inte betyda "Om den förste" (så Bibel 2000) utan betyder ordagrant "Liksom den första tiden".

heqal 'artsa Zebulun betyder inte "slog bara lätt mot Sebulons land" (så Bibel 2000) utan "han lät Sebulons land vara lätt (ringa, föraktat)".

hikbid däräk hajjam betyder inte "har slagit med full kraft västerut" (så Bibel 2000) utan "låter han havsvägen (havstrakten) få ära".

9:3 *Hirbitha hagoj* betyder inte "Du låter jublet stiga" (så Bibel 2000, som hittar på en annan grundtext) utan "Du gör folket talrikt".

lo' higdaltha hassimcha betyder inte "du gör glädjen stor" (så Bibel 2000) utan "inte har du gjort glädjen stor". Om *lo'* (lamed alef) ändras till *lo* (lamed waw) (uttalet blir detsamma), blir översättningen "åt det (dvs *hagoj* = folket, som Bibel 2000 emenderat bort) ger du stor glädje".

9:6 *pälä' jo'ets* betyder inte "Allvis härskare" (så Bibel 2000) utan "Under, Rådgivare".

'el gibbor betyder inte "Gudomlig hjälte" (så Bibel 2000) utan "Gud, Hjälten", vilket BK vet, eftersom man översätter *'el gibbor* så i nästa kapitel (Jes 10:21).

Enligt Bibel 2000 får JHWH vara "Gud, Hjälten" men inte Messiasbarnet, den kommande Frälsaren, som profeten har sett i en syn från Gud. Messiasbarnet tolkas som ett

av kungabarnen vid hovet i Jerusalem, ett som redan har fötts på Jesajas tid. Därför ändrar Bibel 2000 plötsligt tempus i 9:6 till "Ty ett barn har fötts".

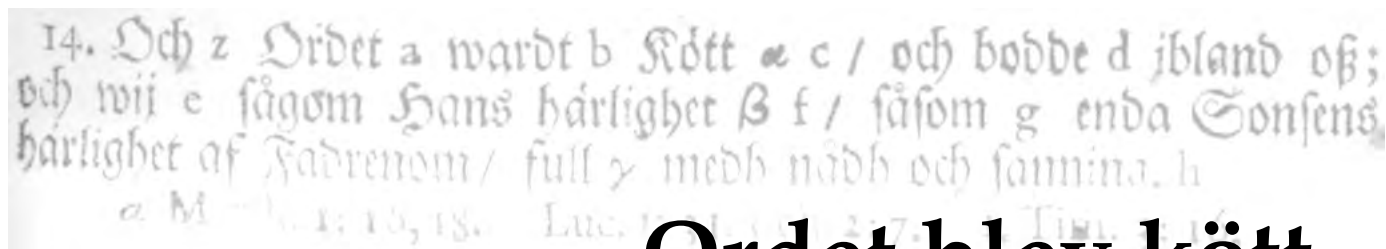
Hebreiskans perfektum, visshetens verbform och en passande verbform för vad profeten redan har sett i en syn om den sista tiden (den nytestamentliga tiden som i NT kallas för "den sista/yttersta tiden"), kan som Bibel 2000 gör översättas med presens: "ser" (v 2), "strålar fram" (v 2), "gör stor" (v 3), "gläds" (v 3), "bryter sönder" (v 4). Men i v 6 skriver Bibel 2000 plötsligt "har fötts" i stället för "föds åt oss" (det är illa att Bibel 2000 stryker det viktiga "åt oss" som upprepas i grundtexten två gånger) och "är given" i stället för "ges". Vad är skälet? Det har redan nämnts. Barnet

har redan fötts enligt BK. Det är inte fråga om den kommande Messias, den utlovade Frälsaren från Davids hus och släkt.

Vet egentligen svenskspråkiga bibelläsare om de stora skillnaderna mellan vad som står i den hebreiska grundtexten och i Bibel 2000? Vill inte människor i kyrka och synagoga ha en grundtexttrogen översättning? Hur kan kristna, som tror att NT är den rätta uppfyllelsen av GT:s profetior, ansluta sig till Bibel 2000 och hur kan kyrkomöten och andliga ledare auktorisera den?

Seth Erlandsson är docent i Gamla testamentets exegetik och huvudöversättare av Svenska Folkbibeln. Han är bosatt i Västerås.

Bibel 2000	Svenska Folkbibeln
1 Men natten skall vika där ångest nu råder. Om den förste slog bara lätt mot Sebulons land och Naftalis land, så har den siste slagit med full kraft västerut, mot landet på andra sidan Jordan, mot de främmande folkens område.	1 Men det skall inte vara nattsvart mörker där ångest nu råder. I gången tid lät han Sebulons och Naftalis land vara föraktat, men i kommande dagar skall han ge ära åt trakten utmed havsvägen, landet på andra sidan Jordan, hednafolkens Galileen.
2 Det folk som vandrar i mörkret ser ett stort ljus, över dem som bor i mörkets land strålar ljuset fram.	2 Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, över dem som bor i dödsskuggans land skall ljuset stråla fram.
3 Du låter jublet stiga, du gör glädjen stor. De gläds inför dig som man gläds vid skörden, som man jublar när bytet fördelas.	3 Det folk som du inte givit stor glädje, låter du bli talrikt. De skall glädja sig inför dig, så som man gläds under skördetiden, så som man fröjdar sig när man delar byte.
4 Oket som tyngde dem, stängen på deras axlar, förtryckarens piska bryter du sönder, som den dag då Midjan besegrades.	4 Ty deras bördors ok, deras skuldrors gissel och deras plågares stav bryter du sönder liksom i Midjans tid.
5 Stöveln som bars i striden och manteln som fläckats av blod, allt detta skall brännas, förtäras av eld.	5 Ja, varje stövel buren under stridslarm och varje mantel vältrad i blod skall brännas upp och förtäras av eld.
6 Ty ett barn har fötts, en son är oss given. Väldet är lagt på hans axlar, och detta är hans namn: Allvis härskare, Gudomlig hjälte, Evig fader, Fredsfurste.	6 Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste.

Ordet blev kött – Gud blev människa

Av Åke Malander

När vi firar jul, vilket vi snart ska göra, kanske vi mitt i glädjen över julens stora budskap ändå inte helt och fullt begrundar djupet av det under som vi där firar. I krubban i Betlehem skådar vi nämligen det största av alla under: Gud har blivit människa.

Om detta sjunger vi i en julsalm: "Gud ligger lindad som ett barn i krubban." Och vårt svar, munnens svar på vad våra ögon får skåda och våra öron får höra, kan bara bli ett: "O kom låt oss tillbedja ..."

Om den hemlighet som vi här står inför har en medeltida lärare skrivit ett arbete med titeln "Varför blev Gud människa?" Den frågan ska vi återkomma till, men först ska vi stanna inför vad det innebär att Gud blev människa, detta som vi kallar inkarnationen, eller med ett gammalt svenskt ord mandomsanammelsen.

Johannes inleder sitt evangelium med de bekanta orden:

I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud.

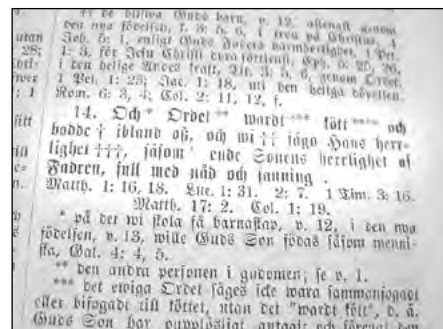
Att Ordet inte avser någon skapad varelse framgår redan av uttrycket "i begynnelsen". Jämför med 1 Mosebok, när Gud skapade himlarna och jorden, då var Ordet redan där. Han som kallas Ordet är alltså till av evighet.

De följande verserna hos Johannes understryker ytterligare detta. Allt är skapat och har blivit till genom honom, ja själva livet är i honom. Han är Gud och samtidigt kan han sägas vara hos Gud; här skymtar Guds trefaldighet fram.

Men om honom, Ordet som är evig, allsmäktig Gud, säger nu Johannes-evangeliet vidare (v. 14) de sällsamma orden:

Två Gezelius-återgivningar av textens aktuella verser: till vänster originalutgåvan från 1728 och till höger från 1860-talets andra upplaga. Överst ser vi svagt 1:14 i originalutgåvan.

Och Ordet blev kött och bodde ibland oss.

Gud steg ner till jorden, men inte i form av någon tidsbegränsad uppenbarelse, utan han blev en verklig människa, vår broder, av vårt kött och blod och föddes hit till jorden, liksom vi alla har gjort, av en kvinna.

Här finns dock en märklig skillnad. Vi har alla en jordisk far, men om honom profeterar Jesaja och säger:

Se, jungfrun skall bli havande och föda en son, och hon skall ge honom namnet Immanuel.

Immanuel betyder: Gud med oss, Gud mitt ibland oss. Jesus Kristus, vår Frälsare, blev människa på ett fullständigt unikt sätt, såsom vi bekänner i högmässan varje söndag: "... avlad av den Helige Ande, född av jungfrun Maria."

Så blev han som är och förblir sann Gud även sann människa

i det han antog vår natur, den mänskliga naturen med alla dess egenskaper, som är helt främmande för den gudomliga naturen, såsom att växa

och utvecklas, kunna lida och dö, hungra och törsta, vara rumsligt begränsad m.m.

I allt detta behåller han likväl sina gudomliga egenskaper; han predikar och undervisar med makt och myndighet, han ser rakt igenom människornas tankar och inre böjelser, han botar sjuka och lidande, han stillar stormen på sjön, han t.o.m. uppväcker döda. Ja: "I honom bor gudomens hela fullhet i kroppslig gestalt", som det heter i Kolosserbrevet 2.

Det finns en lära om Kristus, en kristologi, som går ut på att Jesus under sitt jordeliv inte var i full besittning av sina gudomliga egenskaper, att han hade utblottat sig på framför allt sitt allvetande. För detta menar man sig finna stöd i Filippierbrevet 2, där det står att Kristus utblottade eller uttömde sig.

Men på vad då? Det står inte att han utblottade sig på någon egenskap eller förmåga, utan "han utblottade sig självo" (kursiverat av mig) genom att anta en tjänares gestalt, då han blev människa."

Denna, tyvärr inte ovanliga, men

dock falska, lära brukar kallas en *ke-notisk* kristologi efter det grekiska ordet för utblotta/uttömma.

Vad Jesus gör under sitt jordeliv, den tid vi kallar för hans förnedrings tillstånd, är att han frivilligt avstår från det fulla bruket av sin gudomliga natur. Han döljer sin gudom under tjänareskepnaden, men ibland, vid hans underverk, glimtar den fram.

Här bör vi kanske påminna oss om att Kristi förnedrings tillstånd inte är detsamma som hans människoblivande. Att vara människa innebär ingen förnedring, och människa är ju Kristus alltjämt och i all evighet, Guds och Marias son.

De båda sammanfaller dock i tiden; från första stund då han blev människa tog han på sig tjänarens och ringhetens gestalt.

I Betlehem, i samband med hans födelse, framträder detta tydligt. Men så snart han är kommen till jorden stämmer änglarna upp sin lovsång till honom:

Idag har en Frälsare blivit född åt er i Davids stad, och han är Messias, Herren.

Det är således Gud själv som föds som människa hit till jorden.

Därför kallas också jungfru Maria med rätta för Herrens moder och Gudaföderskan, ty om det vore blott en människa hon födde, då vore det en klen tröst och inte mycket till frälsare för oss.

Men Messias, Herren, döljer den härlighet som änglarna besjunger och ligger som ett hjälplöst spädbarn i krubban. Josef och Maria håller, liksom andra föräldrar, vakt och vård om sitt barn – och likväl är det i verkligheten han som uppehåller och bevarar dem och beskyddar dem för allt ont. Maria, liksom andra mödrar, ammar sin son och ger honom mat och näring – och likväl är det i verkligheten han som förser henne med mat och näring och allt vad hon behöver för livets uppehälle.

Att Kristus är sann Gud och sann människa, med en gudomlig och en mänsklig natur i en person, betyder inte att de båda naturerna är sammanblandade med varandra.

Att vara begränsad och dödlig kan aldrig vara en egenskap hos den gudomliga naturen, och allsmäktig, allvetande, odödlig kan aldrig vara en del av den mänskliga naturen. Men genom den personliga föreningen i Kristus har de båda naturerna del i varandras egenskaper, så att när Jesus lider och dör, "pinad under Pontius Pilatus, korsfäst, död och begravnen", så är det Gud som lider och dör.

Vi sjunger ju i en långfredagspsalm:

*O sorg och nöd!
Se, Gud är död
Och uppå korset dräpen.*

Detta stämmer överens med Skriftens ord:

Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från all synd.

Här sägs klart och tydligt, dels att Jesu blod, ett mänskligt blod, är Guds blod, dels att detta blod har en gudomlig kraft i sig, så att det förmår avtvå synder.

När vi efter hans segerrika uppståndelse möter honom i hans upphöjelses tillstånd, då han har lagt av sin tjänareskepnad, är det människan Jesus av Nasaret som är upphöjd och given all makt i himmelen och på jorden.

Gud kan inte upphöjas och ges all makt; Gud är av evighet den upphöjde och allsmäktige. Det är vår broder, av vårt kött och blod, som är "uppstigen till himmelen, sittande på Allsmäktig Gud Faders högra sida".

Detta, att han inte längre i synlig måtto är närvarande hos oss, innebär inte någon rumslig begränsning av hans närvaro, så att han skulle vara så att säga bunden till Guds högra hand i himmelen och inte kunna samtidigt vara närvarande här på jorden. Det är alldeles tvärtom, han är ju allstädes närvarande.

Han kan dessutom på ett annorlunda och speciellt sätt vara närvarande i varje stund och på varje plats när han så vill, även på många platser samtidigt, ett exempel är där två eller tre är församlade i hans namn, där är han mitt ibland dem. Detta kan vi kalla en nådesnärvaro.

Ett annat exempel är när Kristi församling firar

Herrens Heliga Nattvard

i enlighet med Kristi instiftelse, då är Kristi lekamen och blod närvarande på altarbordet och delas ut och ätes och drickes, inte bara andligen utan med munnen, inte bara av de troende utan av varje nattvardsgäst. (Verkan blir dock ej densamma: de troende till liv, de otroende till dom.)

Här kommer han till oss i sin unika, sakramenterliga närvaro, och detta tror, lär och bekänner vi, inte utifrån allestädesnärvaron utan på grund av hans enkla och otvetydiga ord: **Detta är.**

Orden är naturligtvis en anstöt för förnuftet, även för det fromma förnuftet, men varje försök att förändliga denna närvaro och lösgöra orden "detta är" från de konkreta elementen, brödet på patenen och vinet i kalken, innebär att göra våld på Kristi enkla ord och leder in på den reformerta villfarelsens tankebanor.

Det är den inkarnerade Kristus, Ordet som blivit kött, som här talar sitt mäktiga skaparord, och vi ska tro hans ord.

När vi nu i några punkter betraktat vad det innebär att Gud blev människa, så återstår dock den fråga som ställdes i inledningen:

Varför blev Gud människa?

Guds alltigenom goda och fullkomliga skapelse fördärvades genom syndafallet. Paradiset gick förlorat, människorna förvisades ur lustgården och det flammande svärdet spärrade vägen ditin.

Men Gud övergav och förkastade inte människorna. Redan om aftonen på syndafallets dag utlovades bote-medlet för den skada som skett, där utlovades Guds människoblivande. Ty domen över ormen, över djävulen, löd inte att en ängel skulle krossa hans huvud, utan detta skulle ske genom "kvinnans säd", dvs. en mänsklig avkomling till Eva, men ska han förmå att krossa satan så måste han vara mer än bara en människa.

Att välsignelsen, som ska bryta förbannelsen, ska komma genom en människa av kött och blod utlovas också till Abraham:

I din säd ska alla släkten på jorden vara välsignade.

Här är det främst hans mänskliga sida som träder fram.

Hos profeten Jesaja får vi veta mer om den utlovade frälsaren. Han är inte bara kvinnans säd, han är jungfruns son. Genom honom ska mörker och dödsskugga förbytas i ljus och glädje och fröjd, och hans namn är:

Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste.

Han är den trefalt höge, men med sin höghet fördold; han var föraktad och övergiven av människor, en smärtornas man och förtrogen med lidande.

Men vari består hans verk och gärningar, det som får kungar att förstummas eftersom de får se sådant som aldrig har berättats för dem och lära känna vad de aldrig har hört?

Det är ett verk som inget öga har sett och inget öra har hört och människohjärtat aldrig kunnat ana, nämligen att:

Det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi höll honom för att vara hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han var genomborrad för våra överträdelers skull, slagen för våramissgärningarsskull. Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade.

Så låter oss Jesaja skåda den gärning som Messias ska utföra. Jesus ska dö för folket. Ja, han ska inte bara dö för folket utan också för att samla och förena Guds kring-spridda barn.

När vi samlas kring julkrubban ska vi med trons inre öga se en mörk skugga falla över idyllen, en korsformad skugga. Ty redan från Betlehem är vägen utstakad mot Golgata, Människosonens väg går till korset.

Detta var den kalk, den vredens bägare, som av evighet var bestämd åt honom, men dess utsägligt bittra innehåll var det vi som hade tjänat ihop – men all vår skuld lade Herren på honom. Han blev räknad bland

förbrytare, han som bar de mångas synd och trädde in i överträdarnas ställe.

Det betyder att han trädde in i vårt ställe och blev vår ställföreträdare. "Han fullgjorde vad vi borde och blev vår rättfärdighet", sjunger vi i en påskpsalm.

Allt vad lagen kräver av oss, fullkomlig uppfyllelse och fullkomlig gottgörelse för all överträdelse, det har den nu fått. Detta förkunnade Jesus från korset då han utropade:

Det är fullbordat.

När han så gav upp andan och dog gick en frikännande dom över världen, vilket Gud på påskdagen lät bli uppenbart för hela världen. Liksom Kristus utgavs för våra överträdelers skull så uppväcktes han för vår rättfärdiggörelses skull.

Han som själv är Livet blev människa för att dö, för att vi som var under döden ska leva.

Han som är Guds Son blev vår broder för att viskulle bli Guds barn.

Hela detta underbara verk möjliggjordes genom att Ordet blev kött och tog sin boning ibland oss, så att han, som är lagens Herre, kunde bli ställd under lagen för att friköpa oss som stod under lagen, så att vi skulle få söners rätt.

Det som fullbordades genom påsken och himmelfärden tog alltså sin början genom bebådelsen i Nasaret och krubban i Betlehem.

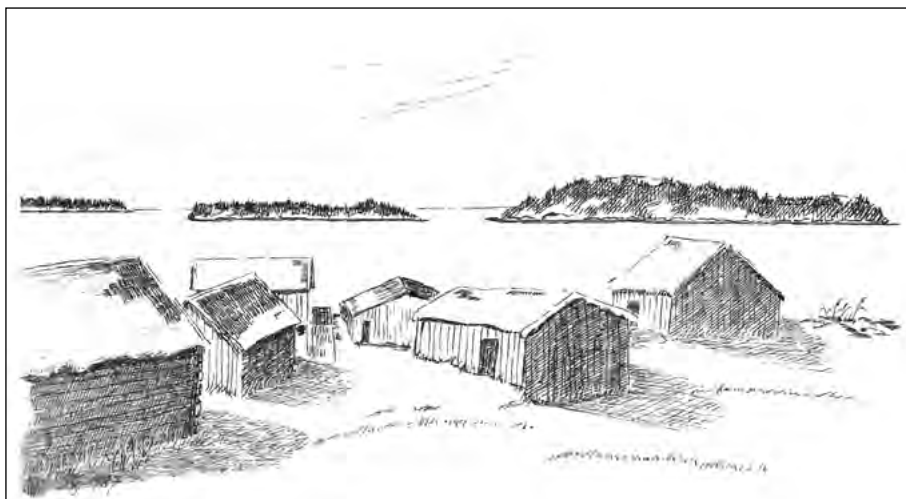
Låt oss till sist med hela Kristi kyrka (och mot sekterna) bekänna den människoblivne Guds Son med den nicenska trosbekännelsens ord:

Vi tror på en enda Herre, Jesus Kristus, Guds enfödde Son, född av Fadern före all tid, Gud av Gud, ljus av ljus, sann Gud av sann Gud, född och icke skapad, av samma väsen som Fadern, på honom genom vilken allting är skapat; som för oss människor och för vår salighets skull har stigit ned från himmelen och tagit mandom genom den Helige Ande av jungfrun Maria och blivit människa; som ock har blivit för oss korsfäst under Pontius Pilatus, lidit och blivit begravnen; som på tredje dagen har uppstått, efter Skrifterna, och stigit upp till himmelen och sitter på Faderns högra sida; därifrån igenkommande i härlighet till att döma levande och döda, på vilkens rike icke skall varda någon ände.

Honom vill vi tillbedja med en julhymn från våra trossyskon i östkyrkan:

"Kom, låt oss jubla i Herren och förkunna det närvarande mysteriet! Skiljemuren är riven, det flammande svärdet viker undan, och keruberna lämnar livets träd. Ty Faderns väsens avbild, evighetens Herre, anammar människogestalt. Han förblev vad han var: evig och oföränderlig Gud, och vad han ej var, antog han: han blev människa av kärlek till människor. Till honom vill vi ropa: Du, som är född av jungfrun, förbarma dig över oss."

Åke Malander är kyrkoherde i S:t Matteus Evangelisk-Lutherska Församling i Uppsala.

Thor Granström: Vinterby i skärgården, 1987.

Förföljelsetider

På pingstdagen uppfylldes lärjungarna med den helige Andes kraft. Då Petrus predikade på pingstdagen i Jerusalem fick åhörarna ett "styng i hjärtat". Många kom till tro på Jesus och blev genom dopet upptagna i församlingen.

Mycket tidigt kom yttre motstånd med förföljelse av de kristna i Jerusalem. Det gick som Jesus hade sagt till sina lärjungar. De upplevde hat och fiendskap från Kristi fiender.

När Jesus blev dödad var det flera olika maktfaktorer som samarbetade, vilket var ovanligt i Palestina. Det var tre annars så motstridiga grupper som plötsligt fann varandra:

1. Herodes, de ledande prästerna och sadduceerna
2. fariseerna och de skriftlärd
3. Pilatus.

Bo Reicke, som har forskat i kristendomens historiska bakgrund, påpekar att den nye kejsaren i Rom, Tiberius, förde en judevänlig politik. Kring år 33 ivrade även de annars romfientliga fariseerna för en viss lojalitet mot kejsaren:

Vi har funnit att den här mannen förleder vårt folk, förbjuder oss betala skatt till kejsaren och säger att han är Messias, en konung. (Luk 23:2)

Denna allians finns förutspådd i Psaltaren. De första kristna kände denna profetia.

Jordens kungar träder upp, och furstarna gaddar sig samman mot Herren och hans Smorde. Ja, de gaddade sig verkligen samman i denna stad mot din helige tjänare Jesus, som du har smort, Herodes och Pontius Pilatus tillsammans med hedningarna och Israels stammar, för att utföra vad du i din makt och genom ditt beslut hade förutbestämt. (Apg 4:26-28)

Avundsjukan gror

Det var inte något oväntat att också lärjungarna skulle få möta hat och förföljelse. Eftersom allt fler judar

kom till tro på Jesus började också judarnas ledare dra öronen åt sig. Vi läser i Apg 4 hur prästerna, tempelvaktens ledare och sadduceerna kom emot Petrus och Johannes, upprörda över att de undervisade folket och i Jesus predikade uppståndelsen från de döda. De grep dem och höll dem fängslade till nästa dag.

Men det är intressant att se hur de judiska ledarna är delade. Trots att lärjungarna inte upphörde att predika om Jesus så var inte fariseerna med Gamaliel i spetsen så ivriga att bestraffa dem, utan han ville påminna Stora rådet om principen att det är Gud allena som bestämmer ödet. Man nöjde sig med att piska dem och förbjuda dem att tala i Jesu namn.

En orsak till avhållsamhet i förföljandet var att ledarna måste till en del beakta den allmänna hänförelsen. Dessutom hade det goda förhållandet mellan fariseerna och prästerna som rådde vid Jesu död svalnat, och

misstankarna mot Pilatus hade ökat.

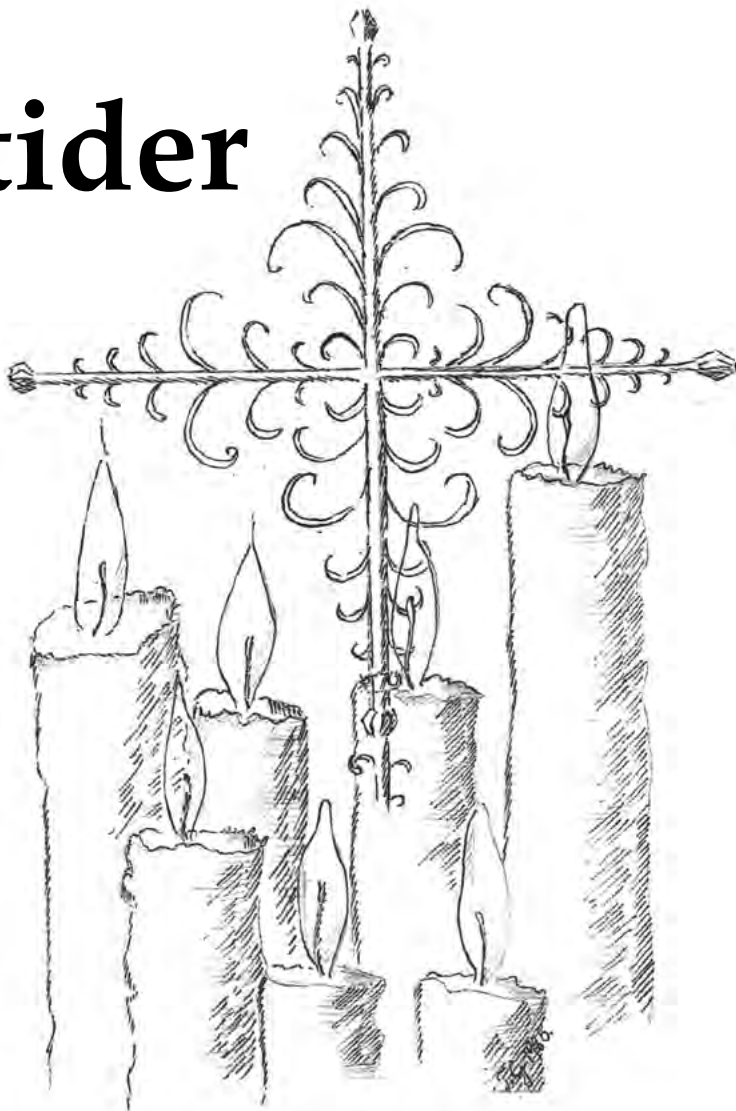
Fariseernas passivitet var ändå bara ett lugn före stormen. Vitellius blev landshövding över Syrien och fick av kejsar Tiberius fria händer i Främre Orienten. Han avsatte Pilatus till förmån för sin skyddsling Marcellus. Vidare ersatte han också den osjälvständige översteprästen Kajfas med den mer hårdföre Jonatan som var son till Hannas.

Med dessa politiska drag ville Vitellius få judarnas gunst, och egentligen blev översteprästen Jonatan den verkliga makthavaren i Palestina.

Stefanus, den förste martyren

Den judevänliga politiken ledde till problem för de kristna. Judar från andra länder var organiserade i särskilda synagogor i Jerusalem.

I Apg 6:9 omnämns en grupp från den synagoga som kallades "De frigivnas" med folk från Cyrene och

En julbild. Thor Granström 1988.

Alexandria, Cilicien och Asien. De drevs av en stark nationalitetskänsla.

När dessutom översteprästen var en stark ledare blev det svårt för de kristna att i vissa frågor avvika från den traditionella judendomen. Med en nyväckt frihetskänsla gick därför de judiska ledarna till angrepp mot de kristna. Ytterligare en orsak till angreppet kan vara att allt fler präster anslöt sig till kristendomen (Apg 6:7). För att förhindra att hela judendomen blev genomsyrad av kristendom måste de judiska ledarna ta till hårdare metoder, och man riktade först in sig på Stefanus.

Det fanns inget som kunde tysta munnen på Stefanus, han var en man uppfylld av tro och den helige Ande, han gjorde dessutom stora tecken och under. Predikan om Jesu namn väckte anstöt. För att kunna angripa honom tvingades motståndarna ta till samma metoder som i rättegången mot Jesus.

Stefanus försvarstal inför Stora rådet finns återgett i Apg 7. När de hörde talet blev de ursinniga och skar tänder mot Stefanus. Orsaken till detta var inte bara de avslutande orden, utan med hela sitt tal visade Stefanus att anklagelserna om att han talat mot templet och lagen skall ses i ett större perspektiv.

När Stefanus talade om hur Gud kallade Abraham och ledde sitt folk från Egypten till det utlovade landet, så gick han emot de nationalistiska judarna som grundade sin syn på att Palestina var det heliga landet. Han sade också att Gud inte är begränsad till ett tempel och hänvisar till profetens ord:

Himlen är min tron, och jorden min fotapall. Vad för ett hus kan ni bygga åt mig?

Men Stefanus visade också på isralernas ovilja att följa lagen och lust att dyrka sina avgudar. Han anklagade på detta sätt de skriftlärdade som inte förstod att lagen pekade fram mot Messias, den Rättfärdige. De ville inte lyssna till den helige Ande, de kunde inte hålla lagen utan istället lät de mörda Messias.

Rådsmedlemmarna blev ursinniga, och när Stefanus sade att han såg Människosonen stå på Guds högra sida så uttalade han sin egen dödsdom. Han blev stenad till döds, men Herren Jesus tog emot hans ande.

Församlingen förföljs och skingras

Samma dag bröt en svår förföljelse ut mot församlingen i Jerusalem, och alla utom apostlarna skingrades över Judeen och Samarien. Några gudfruktiga män begravde Stefanus och höll stor dödsklagan över honom. Men Saulus försökte utplåna församlingen. Han gick in i hus efter hus och drog fram både män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse. (Apg 8:1-3)

Paulus gillade inte de kristna, han var en av männen bakom dödandet av Stefanus. Vi kan också se att han var en mycket aktiv förföljare av de kristna. Han trodde att han gjorde något gott enligt lagen, men egentligen andades han hot och mordlust.

Han drevs av en nitälskan som han senare i livet kom att förundras över.

Många av de heliga spärrade jag in i fängelse, sedan jag fått fullmakt till

det från översteprästerna. Och när man ville avrätta dem, röstade jag för det. (Apg 26:10)

Det är tydligt att en våg av nationell iver drog över Palestina vid denna tid. Utan att rådfråga romarna hade de judiska ledarna låtit avrätta Stefanus. Med tillåtelse och fullmaktsbrev av översteprästen, inte av Marcellus, skulle Paulus gå ända till synagogorna i Damaskus för att fångsla kristna.

Man såg de kristna som ett inre hot mot judendomen, ett hot mot judarnas tro och traditioner. Evangeliet om Jesus sprängde sönder de judiska ramarna.

Paulus omvändelse är känd, av den hänsynslöse förföljaren blev det en hängiven missionär. Men också i övrigt avtog den första vågen av förföljelse. Landshövdingen Vitellius insåg att det inte gick att ge översteprästen för mycket makt och han ersatte Jonatan med broder Teofilus.

Martyrernas blod var Kyrkans utsäde

Den unga kyrkan fick möta nya förföljelser med tiden men förföljelserna uppnådde inte avsedd verkan. Istället för att kristendomen slogs ned så spred den sig tack vare att de kristna måste fly. Så har det alltid varit. Frimodigheten att vittna om Jesus står fast trots hot och fängelse. Och där man frimodigt vittnar om Jesus lämnas ingen oberörd. Ordet kan väcka tro, men också förbittring.

Roger Pettersson är lärare i Närpes och predikant i Föreningen Logos.

Och som det var då, att han som var född efter naturens ordning förföljde den som var född i kraft av Anden, så är det också nu. (Gal 4:29)

Detta ställe innehåller ett viktigt trösteord. Alla som äro födda och leva i Kristus och berömma sig av denna födelse, av att vara Guds arvingar, de förföljas av Ismael. Det visar oss i våra dagar erfarenheten själv. Ty vi se överallt oroligheter, förföljelser, sekter och förargelse. Om vi därför icke stålsatte våra sinnen med detta tröstens ord från Paulus och andra liknande, och om vi icke hade en säker insikt i artikeln om rättfärdiggörelsen, skulle vi icke kunna uthärda Satans

våld och list. Ty vem skulle kunna förbli oberörd av våra motståndares grymma förföljelser? Och vidare sekterna och den ändlösa anstöt, som svärmarna i denna tid föranleda?

Förvisso smärtar det oss djupt, då vi måste höra, att allt var lugnt och fredligt, innan evangeliet kom, men att nu, sedan det blivit känt och spritt, allt är i uppror, att hela världen är i rörelse och hotar störta samman. Då en köttslig människa hör sådant, tager hon genast anstöt, i det hon anser, att undersåtarnas uppstudsighet mot överheten, uppror, krig, pest, hunger, omstörtningar av städer, länder och riken, sekter, förargelse och allt möjligt sådant ont kommer av denna lära.

Mot denna förfärliga anstöt böra vi låta oss upprättas och styrkas av denna ljuvliga tröst, att de fromma i denna världen måste ha namn och rykte om sig att ställa till uppror och splittring och allt möjligt ont. Detta är orsaken till att våra motståndare anse sig ha en alltigenom rättfärdig sak, ja, göra Gud en tjänst, då de hata, förfölja och döda oss. Ismael kan nämligen icke låta bli att förfölja Isak. Isak däremot förföljer icke Ismael. Den som icke vill finna sig i Ismaels förföljelse, han skall icke påstå sig vara en kristen.

***Martin Luther i
Stora galaterbrevskommentaren***

Hur blir man kristen?

Joh. 15:1–8 av Sigmund Hjorthaug

Jesus säger: "Jag är den sanna vinstocken, och min Fader är vingårdsmannen."

Detta med vinstocken och vingården hör vi flera gånger i Bibeln. I Gamla testamentet blir det ofta använt som bild på Guds församling, men så är det inte här i Joh. 15. Här talar Jesus om sig själv. Han är vinstocken. Och grenarna i denna vinstock är hans lärjungar, dvs. de troende Guds barn. Jesus säger: "Jag är vinstocken, ni är grenarna." (v. 5)

Hur blir vi grenar i vinstocken?

Hur blir vi grenar i vinstocken, som är Kristus? Hur blir man en kristen?

På det svarar Skriften: Genom en ny födelse.

Utan att man blir född på nytt kommer man inte in i himmelriket, sade Jesus till Nikodemus. Det är alltså inte tal om någon förändring av den gamla människan, inte om ett nytt sätt att leva, utan om en helt

Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.

ny natur. Vi måste få del av gudomlig natur. Vi måste bli födda av Gud, födda på nytt eller födda ovanifrån, som Jesus säger i Joh. 3.

Detta kom helt överraskande och oväntat för Nikodemus, men inte bara för honom. Detta är något som är helt främmande och okänt för den naturliga människan: för att bli en gren i Jesus, den sanna vinstocken, måste vi bli födda på nytt, vi måste födas ovanifrån!

Vi förstår inte hur det går till. Det är ett ofattbart under, att vi får en helt ny natur som vi inte hade tidigare, vi får ett nytt liv. Vi får en ny inriktning i livet. Vi får andra intressen än de som inte är födda på nytt.

Den nya födelsen

Hur blir vi då födda på nytt? Jesus sade till Nikodemus (Joh. 3:5):

Amen, amen säger jag dig: Den som inte blir född av vatten och Ande kan inte komma in i Guds rike.

'Av vatten och Ande' betyder det kristna dopet.

Och dopet – vad är det? Den som känner Luthers lilla katekes vet vad det är:

Dopet är inte bara vanligt vatten, utan vatten som används på Guds befallning och i förening med Guds ord.

"Hur kan vatten uträtta så stora ting?" frågar Luther sedan. Han fortsätter:

Det är inte vattnet som åstadkommer det, utan Guds ord, som är med och i vattnet, och tron, som tror detta Guds ord. För utan Guds ord är vattnet bara vanligt vatten och inte ett dop, men med Guds ord är det ett dop, det är ett nåderikt livets vatten och ett bad till pånyttfödelse genom den helige Ande.

Vi förstår att det är genom Guds ords kraft som vi blir födda på nytt, "ordet som är med och i vattnet". Som Jesus också säger här i Joh. 15:3:

Ni är redan nu rena i kraft av det ord som jag har talat till er.

Dopet är ett bad till pånyttfödelsen. Den som blir döpt blir född på nytt, och blir inplanterad i Kristus.

I den gamla norska dopritualen finns en förmaning till faddrarna. Där står det att de som är faddrar skall hjälpa till så att den som nu blir döpt blir uppfostrad i tro och gudsfrukten, "så att de kan förbli hos Kristus när de växer upp". Och det står vidare: "liksom de i dopet blev inplanterade i Honom". Och det är helt bibliskt. I dopet blir en människa inplanterad i Kristus.

Om nu en människa som är född på nytt i dopets bad mister sin tro, skall hon då döpas på nytt? Nej. För dopförbundet står fast hos Gud. Faller hon ur dopskeppet, så måste hon komma tillbaka i skeppet igen. Hon måste bli född på nytt en gång till, men då sker den nya födelsen endast genom Ordet. För själva Ordet är också ett medel som föder människan på nytt. Petrus säger (1 Petr. 1:23):

Ni är ju födda på nytt, inte av en förgänglig säd, utan genom en oförgänglig, genom Guds levande ord som består.

Vi är alltså genom dopet och Ordet inplanterade i vinstocken Kristus. Och när jag säger 'Ordet' menar jag evangeliets ord, inte lagens ord. För lagen kan inte föda någon människa på nytt, den kan bara fördöma och avslöja vår synd. Bara evangeliet om Guds nåd och barmhärtighet och Jesu Kristi förtjänst kan föda oss på nytt, och det är också evangeliets ord som vi möter i dopets sakrament.

Dopet är rent evangelium, här är

Ni är ju födda på nytt, inte av en förgänglig säd, utan genom en oförgänglig, genom Guds levande ord som består.

ingen lag. När Gud möter oss i dopet, möter han oss i sin nåd och barmhärtighet och med Jesu Kristi förtjänst. Därför verkar dopet syndernas förlåtelse, frälser från döden och djävulen och ger evig salighet åt alla som tror vad Guds ord och löften lovar.

Förbli i Jesus

Vi är alltså genom dopet och Ordet inplanterade i vinstocken Kristus, vi har blivit grenar i Honom. Och vi som har blivit grenar i vinstocken, Jesus Kristus, vi blir nu förmanade av Jesus att förbli i Honom, att fortsätta vara grenar i vinstocken. Gång på gång upprepar Jesus i Joh. 15 att vi måste förbli i Honom: *"Förbli i mig, så förblir jag i er."* (v. 4)

Att förbli i Jesus är alltså detsamma som att förbli i Ordet.

Detta liv som blev skapat i oss när vi blev döpta, är helt beroende av Honom som skapade det. Det kan inte frigöras och leva sitt eget självständiga liv, nej, det är helt beroende av Honom som gav oss livet.

"Utan mig", dvs. skilt från Jesus, *"kan ni ingenting göra."* (v. 5) På samma sätt som vi fick nytt liv genom att bli inplanterade i Kristus, så bevaras detta nya liv genom att vi förblir i Kristus.

På samma sätt som grenarna är beroende av stammen för att inte vissna bort och dö, så är vi beroende av att förbli i Kristus för att behålla livet. Och på samma sätt som grenarna får all sin saft och kraft från stammen, får vi all vår kraft, näring och liv från Kristus.

När vi skär av en gren från ett träd, så varar det inte länge förrän den vissnar och dör. Så är det också med vårt förhållande till Kristus. Om vi inte längre förblir i Kristus, så förtor- kar vi, vissnar och dör.

En gren som är skild från trädet, och därmed vissen och död, duger inte till något annat än att kastas i elden. En människa som är skild från Kristus duger heller inte till något annat. Hon blir kastad i den eviga elden. Hon går evigt förlorad. Därför

Jesu allvarliga förmaning som han upprepar gång på gång: Förbli i mig!

Vad vill det säga att förbli i Kristus? Det säger Jesus i vers 7:

Om ni förblir i mig och mina ord förblir i er, så be om vad ni vill, och ni skall få det.

Och i Joh. 8:31 säger han:

Om ni förblir i mitt ord, är ni verkligen mina lärjungar.

Att förbli i Jesus är alltså detsamma som att förbli i Ordet, först och främst i evangeliets ord. På samma sätt som vi sade att det var evangeliets ord som gav oss livet, som födde oss på nytt, så är det evangeliets ord som bevarar detta liv i oss.

Att förbli i Jesus är alltså först och främst att förbli i Ordet om Jesus – evangeliet om Guds nåd och barmhärtighet och Jesu Kristi förtjänst, ordet om syndernas förlåtelse.

Lagens väg är stängd

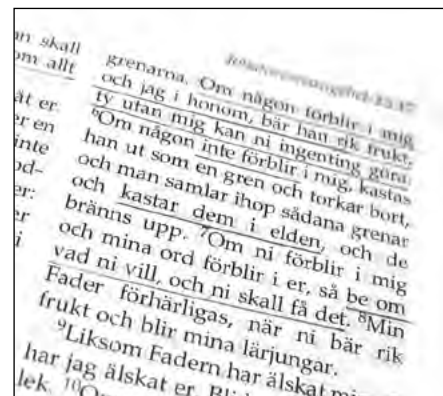
Det är lätt hänt att man kommer in i en lagisk tankegång, nämligen att jag är kristen eftersom jag lever si eller så. Du börjar tro att Gud är nådig mot dig p.g.a. något du är i dig själv. Då bygger du inte längre din frälsning på Kristus utan på något i dig själv. Du bygger på gärningar.

Och då säger Galaterbrevet att den som vill bli rättfärdig inför Gud genom lagen, är skild från Kristus, han har fallit ur nåden.

På samma sätt som du kom till tro på Kristus som en förtappad syndare som inte har något i dig själv att visa upp inför Gud, som en som inte håller måttet, eftersom all din rättfärdighet är som en "fläckig klädnad" (Jes. 64:5), så måste du också behålla denna plats där du får allt av nåd för Jesu skull, där du inte får räkna med något annat till frälsning än vad Jesus har gjort i ditt ställe.

Den lagiska tankegången sitter djupt i vår gamla natur och sticker fram på nytt gång på gång. Gamle Adam i oss tänker, att Gud måste väl godta eller acceptera mig som har varit si och så snäll. I varje fall är jag bättre än många andra!

Detta kallar vi fariseism och egenrättfärdighet: när du tror att du äger Guds nåd på grund av vad du är i dig själv.

Eller du tänker: Jag går i kyrkan, jag går till nattvarden, jag läser och ber. Vad mer krävs det för att jag skall kunna kalla mig kristen? Då behöver du höra på nytt att ingenting av detta gör att du kan kalla dig kristen. För att du skall kunna kalla dig kristen är det bara vad Jesus gjort till din frälsning som räknas. Ingenting annat.

Ordet om Jesus är det som du behöver höra, och som gör att du blir bevarad i nåden, blir bevarad som en gren i vinstocken. Ordet om Jesus, vad han har gjort till frälsning för dig, att han har dött för dina synder, att du har syndernas förlåtelse i Honom. Det ordet får du höra i predikan, i avlösningen och i nattvarden.

Men för att du skall känna och förstå att du behöver syndernas förlåtelse, måste du också höra lagen. Du måste höra de tio buden, du måste höra vad Gud kräver av dig, du måste höra hur Bibeln beskriver ditt syndafördärv, som gör att du förtjänar Guds vrede och fördömmelse.

För att du skall kunna kalla dig kristen är det bara vad Jesus gjort till din frälsning som räknas. Ingenting annat.

Så driver lagen dig till Kristus. Den blir en tuktomästare till Kristus, så att Ordet om Jesus och syndernas förlåtelse blir din käraste och dyraste skatt.

Förbli i Jesu ord

Att förbli i Jesus är alltså först och främst att förbli i ordet om Jesus, leva i syndernas förlåtelse dag för dag. Det är att veta att jag får vara Guds

kära barn för Jesu skull allena, tacka Honom för hans lidande och sår, att han dog för mig och levde ett heligt och rättfärdigt liv, som jag får räkna som mitt.

Jag skall få skyla mig i hans rättfärdighet, vara iklädd Honom som jag blev redan i dopets stund. Men att förbli i Jesus är inte enbart att förbli i ordet om Jesus. Det är också att förbli i Jesu ord.

Vad är Jesu ord?

Jesu ord är allt vad Jesus har sagt, allt vad han har lärt oss. Och det omfattar mer än evangeliet, det omfattar mer än det glada budskapet om Jesus och hans försoning.

Även om det är genom ordet om Jesus som vi blir Guds barn, och blir bevarade som Guds barn, blir bevarade i nåden, så kan vi likväl inte se bort från allt det andra som Jesus har sagt och lärt oss.

Det innebär att när Jesus till exempel säger att vi inte skall gå och lyssna på falska profeter, så skall vi lyda hans bud. Det innebär att vi måste lämna gamla uppfattningar som vi har haft, när vi inser att de inte stämmer överens med Guds ord. För Jesus säger genom sin apostel (1 Petr. 4:11):

Om någon talar skall han tala i enlighet med Guds ord.

Det innebär att vi måste bryta upp ur sammanhang även om de är oss aldrig så kära, när Gud säger:

Gå ut från dem och skilj er från dem. (2 Kor. 6:17)

Gå inte som omaka par i ok med dem som inte tror. Vad har väl rättfärdighet med orättfärdighet att göra? Eller vad har ljus gemensamt med mörker? Hur kan Kristus och Beliar komma överens? Eller vad kan den som tror dela med den som inte tror?" (2 Kor. 6:14, 15)

All falsk lära är som mörkret som vi inte skall ha något med att göra. Håll er borta ifrån dem, säger Guds ord, dvs. lyssna inte på deras förkunelse. Falsk lära bryter bara ned. Det är enbart Guds ord som bygger upp.

Det är klart att detta är lagens tal.

"Akta er för de falska profeterna, som kommer till er klädda som får men i sitt inre är rovlystna vargar."
(Matt. 7:15)

Bilden till vänster:

Thor Granströms konstverk är gjort av näver: "Vargen. Norrsken över bergen."

Om vi gör detta, så blir vi inte kristna, vi förtjänar inte Guds nåd på grund av detta.

Attfallaisyndochlevaisynd

Men vi kan inte heller låta bli vad Gud säger. Det skulle vara som att säga: "Jag bryr mig inte om vad Gud säger i sin lag. Jag lever som jag vill! Jag blir ju ändå frälst av Guds nåd allena!"

Då kan jag svara dig, att du kan sluta tänka på den eviga saligheten. För även om en kristen kan *falla i synd* (det gör han titt som tätt), så kan han inte *leva i synd*.

En kristen kan inte synda, säger Johannes (1 Joh. 3:9). Han kan falla i synd, men han kan inte förbli i synden. Då skulle han till slut mista livet i Gud. Han blir en gren som blir avhuggen från vinstocken.

Att trotsa Guds ord, vad det än gäller, leder till evig död. Att trotsa Gud och följa sina egna lustar leder till evig förtappelse. Att trotsa Gud och Hans ord, det är att vandra i köttet, eller att låta sig ledas av sin egen onda natur, som det står i Rom. 8.

Att förbli i Kristus är att förbli i Hans ord

Vi har alltså sagt att förbli i Jesus är det samma som att förbli i Hans ord. Men att förbli i Jesu ord kan vi knappast göra om vi inte läser det, hör det och begrundar det.

Därför samlas vi till gudstjänster och bibelstudier, för att vi vill förbli i Jesus och Hans ord. Därför uppmanas vi ständigt till att läsa Guds ord – dagligen.

Det är inte nog att vi går till gudstjänster och hör Guds ord varje söndag, medan vi alla de andra dagarna inte skänker Guds ord en tanke. Det blir en form av söndagskristendom som är främmande för Bibeln. Nej, ett liv med Kristus är ett kontinuerligt och dagligt liv med Kristus. Det är ett liv i Guds ord.

Därför säger Bibeln:

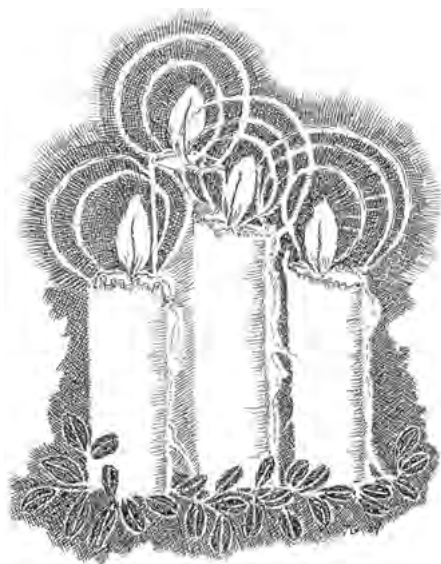
'Skall inte ett folk fråga sin Gud?' ... 'Till Guds undervisning, till vittnesbördet!' Om de inte talar enligt detta ord finns ingen morgonrodnad för dem. (Jes. 8:19, 20)

Låt Kristi ord rikligt bo hos er med all sin vishet. (Kol. 3:16)

De kristna i Berea forskade dagligen i Skriften, för att se om det var så som apostlarna lärde. Och Gud sade till Josua då han skulle föra Israels folk in i Kanaan (Jos. 1:8):

Låt inte denna lagbok vara skild från din mun. Tänk på den både dag och natt, så att du håller fast vid och följer allt som är skrivet i den.

Låt Kristi ord rikligt bo hos er med all sin vishet.

Fyra adventsljus. Thor Granström 1984.

Ett liv i Kristus är ett liv i Ordet

Lever vi inte i Ordet, så lever vi inte heller i Kristus, eftersom att förbli i Kristus är detsamma som att förbli i Kristi ord.

Rosenius säger på ett ställe: "Vill du vinna det eviga livet, så skall det andliga få näring. Har du inte tid till att läsa i Guds ord, så skall du se till att ta den tiden – antingen natt eller dag. För det är nödvändigt!"

Och han säger vidare: "Kan du inte på förhand göra detta, så kan vi på förhand säga att du inte kan bli frälst."

Allvarliga ord, men inte för allvarliga. Du säger: "Jag har inte tid." "Men", säger Rosenius, "du har tid att prata om bagateller med människor, men du har inte tid till att nära din själ en timme!" Ja, så bakvända är vi.

Ser du inte vilken själafara du befinner dig i, när du inte när din själ med Guds ord? Hur kan du förbli i Kristus när du inte bryr dig om att höra och läsa hans ord? Hur kan du vara hans lärjunge när du inte förblir i hans ord?

Ja, men säger du: "Det är så mycket jag inte förstår i Bibeln!" Ja, men läs ändå! Ge akt på det du förstår. Och det du inte förstår – låt det ligga. Du kommer att förstå mer allt eftersom du blir mer bekant med Guds ord.

Guds ord är klart nog

En mycket lärd man, den kände danske filosofen Sören Kierkegaard, sade att han hade större problem med det han förstod än det han inte förstod i Bibeln. Och det är sant. Det är inte så svårt att förstå när du läser i Guds ord att du har med en helig och vred Gud att göra som inte tål synd. En Gud som kastar människor i den eviga förtappelsen. Står det inte klart nog?

Vad vill du göra med det? Eftersom du verkligen tror det när du läser det, skulle du då inte använda all din tid och kraft på att ta reda på om det finns någon räddning från den eviga förtappelsen? Eller är du verkligen så slö att du inte bryr dig!

Väl känd är historien om det gifta paret som satt och läste i Bibeln. De var inte kristna. De var obekanta med Guds ord. Plötsligt säger den ena: "Om det är sant det som står här, då är vi förtappade!" Men de fortsatte att läsa. Och en kväll säger de till varandra: "Om det är sant det som står här, så är vi frälsta!" Ja, så enkelt är Guds ord. Skriften är så tydlig och klar när det gäller frälsning och förtappelse att ingen skall fara vilse.

"Om det är sant det som står här, då är vi förtappade!"

— — —

"Om det är sant det som står här, så är vi frälsta!"

Men tillbaka till bibelläsningen. Det är bra att ha en plan i bibelläsningen. Läs en hel bibelbok i sitt sammanhang. Och börja gärna med ett av evangelierna. Och ha helst fasta tider till läsningen. Läs också tillsammans med andra.

Trons kamp

Det här med husandakt är viktigt, men det kan vara en kamp för att få till det, det är väl fler än jag som har fått erfara det. Men vi skall inte ge upp, för det är så ohyggligt viktigt.

Det berättas om en bonde på Jären. Han var en av dessa som strävade efter att hålla husandakt. Men varje gång han skulle läsa så kom det något emellan. Antingen knackade en granne på dörren eller så ringde telefonen. Alltid var det någon som hindrade honom från att hålla husandakt.

Så hände det en gång när familjen satt runt bordet att mannen tog fram Bibeln för att läsa. Nu måste det väl ändå lyckas! Men han hade knappt hunnit öppna Bibeln så kom någon inspringandes och ropade: "Kom på en gång! Oxen är lös!" Då slog mannen näven i bordet och sa: "Nu får den vara lös eller fast. Nu skall det läsas!"

Och det har jag tänkt på många gånger. Vi ger ofta upp för fort, fastän vi vet hur viktigt det är att Guds ord får ljuda i hemmen – att Guds ord måste få rikligen bo hos oss.

Guds folk – ett bibelläsande folk

Tänk om vi kunde bli ett bibelläsande folk. Jag tänker inte minst på dig som är ung. Du får inte skylla på att du är så upptagen. Du blir bara mer och mer upptagen ju äldre du blir.

Börja med goda bibelläsningssvanor så tidigt som möjligt. Bli bekant med Guds ord. Hör vad Jesus vill säga dig. Han lever idag och talar till dig genom sitt ord. Läs det!

Jag kan inte säga tydligt nog hur viktigt detta är. Låt inte umgänge med kamrater, annan litteratur, underhållning eller vad det nu än må vara, ta den plats som Jesus skulle ha.

Om inte Jesus får tala till dig i Ordet, så har han inga möjligheter alls att tala till dig. Han har gjort sig beroende av sitt eget Ord, det som står i Bibeln. Där förmanar han dig, där vägleder han dig, där talar han om vad som är rätt och fel, där tuktar han dig genom lagen och där tröstar han dig med evangeliet. Därför måste du vara en flitig bibelläsare.

"Alla vet att det är försummelsen av Guds ord som är orsak till allt elände i världen, orsaken till svaghet i kyrkan och hos den enskilde", säger Rosenius, "och på den andra sidan är det rätta och flitiga bruket av Guds ord orsak till allt andligt gott."

"Tar ni inte fel, just därför att ni inte förstår Skrifterna och inte heller Guds makt?" säger Jesus i Mark. 12:24.

Hur bär vi frukt?

Hur bär vi då frukt? På det svarar Jesus:

Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt.

Och vilket slags frukt är det vi talar om? Jo, det berättar Guds ord. Det är kärlek, glädje, frid, tålmod, ståndaktighet i tron, frimodighet i beaktelsen av vår tro, osv. Ja, allt det som är gott. Sådana frukter bär, eller verkar, den helige Ande i oss när vi förblir i Kristus och han förblir i oss.

Vi ser inte frukten

Men vi ser inte sådana frukter hos oss själva. Nej, Gud har gjort det så att dessa frukter är förborgade för oss.

Se bara i Matt. 25, hur Jesus pekar på de troendes frukter på domens dag (v. 35):

Jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig.

Och vad säger den troende? (v. 37)

Herre, när såg vi dig hungrig och gav dig att äta, eller törstig och gav dig att dricka?

Och så är det. En kristen ser på sin skräpplighet, sina brister och försum-

Jesus säger:
**"Om någon förblir i mig
och jag i honom, bär
han rik frukt."**

melser. Han måste sucka och klaga inför Gud och be om syndernas förlåtelse. Han måste dagligen trösta sig med Kristi förtjänst.

Grenarna behöver rensas

Men om det är så att en kristen bär frukt, så säger Jesus, att de grenar på honom som bär frukt, dem rensar han för att de skall bära mer frukt.

Hur sker det? Jo, genom att Gud använder lagen varmed han visar oss vår synd, tuktar oss och driver oss till Kristus. "Om ni inte får en sådan fosterran ... då är ni oäkta barn", står det i Hebr. 12:8.

Gud kan tukta oss också genom svårigheter och lidande, genom olika prövningar. Allt detta gör han för att driva oss närmare Kristus, så att vi håller oss tätt intill Ordet och tröstar oss med det i all nöd.

Varje gren som bär frukt, rensar han. Detta är inte angenämt för vårt kött. Men "vingårdsmannens skarpa kniv tuktar blott till evigt liv", som det står i en sång.

Vi vet hur en trädgårdsmästare handlar med sina träd och brukar kniven för att rensa bort utväxter och

vilda skott. Så tar Kristus sig an oss också. Han rensar oss i kärlek för att vi skall bära mer frukt, för att bli mer brukbara för honom i hans rike. Men först och främst för att vi skall bli förda till himmelen.

Men vi skall inte bli upptagna av dessa frukter. Vi skall inte vara så upptagna av det som Jesus verkar genom oss.

Vi kan tänka på då de sjuttio lärjungarna kom glädjestrålade tillbaka till Jesus och sa: "Herre, till och med de onda andarna lyder oss i ditt namn." (Luk. 10:18) Och vad svarade Jesus? Han sade (v. 20):

**Gläd er inte så mycket
över att andarna lyder
er, som över att era
namn är skrivna i
himmelen.**

Och med vårt ämne i tankarna kan vi säga:

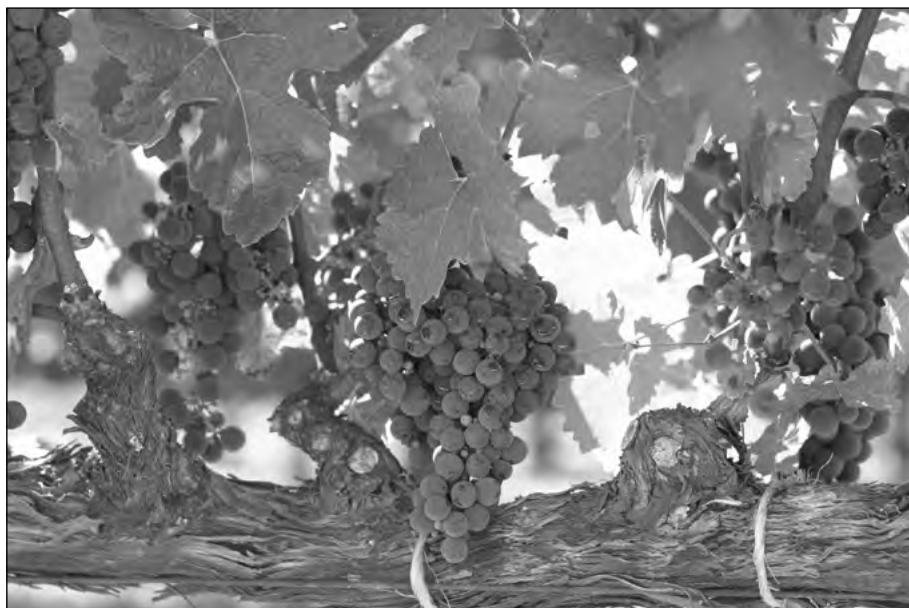
Gläd er över att ni får vara en gren på Jesus! Tänk så stort att få vara en gren i honom!

Det vi skall vara upptagna med är att förbli i honom och hans ord, då bär vi frukt. Jesus säger:

Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rik frukt.

Amen.

Sigmund Hjorthaug är präst i Evangelisk-Lutherska Bekännelsekyrkan och universitetslektor vid humanistiska fakulteten på universitetet i Stavanger. – Översättning från norskan.

"Jag är den sanna vinstocken."

© IanL på <http://flickr.com> (http://flickr.com/photo_zoom.gne?id=1027532&size=l).

En liten gäst kom från himmelen för att se, hur dödens fångar här lever. Men han hade inte rum i människors bön. Inte en fanns, som hade förbarmat sig över honom och bett honom komma in. Guds moder måste gå in i ett kallt stall för att föda Guds Son. Kreaturen suckar, men människorna suckar inte för sina hjärtans hårdhets skull. Dessa stackare känner inte, att de har ett hårt och förhärdat hjärta, fast de tränger Guds Son in i ett kallt rum. För världsfursten och hans tjänare finns det rum i härberget. Men när en liten gäst kom från himmelen, så fanns inte längre rum i härberget.

(Ur Laestadius' postilla, juldagen 1858)

Evangelii villkor

Av Axel B. Svensson

Evangeliium har inget villkor, är inget löfte med några om och men. Evangelium är ett budskap, som klart och tydligt säger de förlorade att allt är redo.

Precis vilken syndare som helst har genom evangelium rätt att börja tacka Gud för syndernas förlåtelse. Det är alls inte någon gudomlig föreskrift, att syndaren skall känna sig eller vara på något visst sätt först.

Skulle man tala om några villkor, så kunde man ju säga: det enda villkoret är sådant, att vi uppfyller det ända ifrån moderlivet, ty det är att vara syndare. Evangelium har nämligen inte något att ge åt människor som har någon egen godhet.

Därför blir också alltid sådana, som tror sig vara goda eller ha någon förtjänst, stående utanför fadershuset, precis som den äldre sonen i berättelsen om den förlorade sonen. Men, som sagt, annars är det inte några villkor, ty allt är redan färdigt, alla villkoren har Frälsaren uppfyllt.

Det är inte ens fråga om någon examen i renlärighet, så man ska inte först ha en rätt tro på Bibeln och t.ex. någorlunda kunna redogöra för dess inspiration eller ha klart för sig någon annan lärosynpunkt. Inte heller ska man börja undersöka, om syndakännedom är riktig eller om det nu blir en sann omvändelse. Det är nämligen så, att vår syndakännedom icke är riktig, och vår omvändelse är icke sann. Med oss är precis allt galet och förvänt.

Men så galna och så förvända som vi är, har vår Frälsare försonat oss med Gud, tvagit oss rena från synden och givit oss sin rättfärdighet. Det går därför an att förkunna syndernas förlåtelse för ogudaktiga, ja, det skall förkunnas för dem, vare sig de är unga eller gamla, studerade eller okunniga som hedningar, ty Gud är den, som gör den ogudaktige rättfärdig.

Ack, jag minns så väl hur det var. Jag hade förlorat min barnatro. Jag var olycklig, jag var slut, jag hade inga utsikter. Jag var

fast övertygad att jag aldrig kunde räddas, så det var inte ens lönt att jag bjöd till. Jag visste inte riktigt, om jag trodde något, eller intet eller allt. Men jag var olycklig och fridlös, jag skulle nästan kunna säga, att ja var liknöjt olycklig. Det syntes mig att livets räknetal var avslutat och det hade visat sig vara fel, och det var intet att vidare göra åt den saken. Harmligt var det och hemskt, men – det var som det var.

Då kom jag av en händelse att i en gammal bok läsa bl. a. följande:

Denna syndaförlåtelse, denna förlossning, som nu är nämnd, den tillhör varje människa, from och ofrom, trogen och otrogen. Du må vara hurudan du kan, så är åtminstone dina synder borttagna, utplånade, i havets djup kastade – detta skedde i Kristi dödstimma.

Det slog mig med ens, att då var ju även mina synder utplånade och förlåtna. Jag jämförde med Skriften och fann, att den bekräftade saken. Aldrig hade jag förr vetat, att min sak redan var klar. Jag hade ju tvärtom haft klart för mig, att ställningen för mitt vidkommande var absolut förlorad, men där läste jag nu att den var god, jag var räddad. Ty var min synd förlåten – vad behövde jag då mera?

Det var verkligen en vänlig själ, som frågade mig: "Käre, har du också blivit omvänd?" Men jag gav svar ur mitt hjärtas djup: "Det vet jag inte, det tror jag inte, och det bryr jag mig heller inte om, ty alla mina synder är förlåtna, avplanade och i havets djup kastade, och då är jag räddad, då behöver jag ingenting mer."

Men är då inte en riktig omvändelse nödvändig? Jo visst, men det besynnerliga är, att om vi kunde fatta posto vid himlens port och fråga dem, som går in därigenom, fråga dem var och en: "Har du en riktig omvändelse?" så skulle de alla skaka på huvudet och säga: "Ack, hos mig och med mig är ingenting riktigt, utan allt är eländigt och uselt. Jag har endast en riktig sak, och det är min Frälsare. Han är utan fel och vank, och slipper jag nu

Kom helga juletid

*Kom helga juletid
till våra hem.
Sänd oss din nåd och frid
från Betlehem.
Kom – och med änglasång
under vår kyrkogång
sjung julens glädje in
uti vårt sinn.*

*Vi vill till stallet gå
för att få se
ett barn på hö och strå
där mot oss le.
När vi det barnet ser,
Din Son vi då tillber.
Sänd julens glädje in
uti vårt sinn.*

*Här är så mörkt och kallt
än på vår jord
fast Du oss giver allt
genom Ditt ord.
Lär oss att tacka Dig
här och evinnerlig,
gjut julens glädje in
uti vårt sinn.*

*Jul efter jul förgår
– tiden är kort.
Snart vi ditt hembud får,
du tar oss bort.
Bär oss o Jesus kär
hem, där du evigt är.
Där blir vår julesång
evig och lång.*

*Gunnar Nylund
(1904–1999)*

*Predikant i Svenska Lutherska
Evangeliföreningen i Finland rf*

genom porten, så är det uteslutande för hans skull."

Så skulle de saliga svara. Och just detta, att ha blivit så vänd ifrån sig själv, att man har allt i Kristus, det är den sanna omvändelsen. Men det är inget människoverk. Och ingen finns som inte dagligen behöver på nytt av Gud göras bankrutt på allt eget, t.o.m. på omvändelse och tro.

Från Församlingsbladet 1/1994.
Axel B. Svensson (1879–1967) var grundare och ledare för Missionssällskapet Bibeltrogna Vänner och 1908–1966 utgivare av månadstidningen Nya Väktaren.

Ondskans fåfänga anslag

Matt. 2:13-18

Av Henning Lindmark

Det finns mycket lidande här i världen. Så har det varit genom hela historien. Lidandet har ibland varit av en sådan art att man förfasas över det när man hör det. Och det finns många människor, t.o.m. fromma sådana, som inför allt lidande som händer kommer på underliga tankar.

Ibland kan man säga så här: Kan Gud verkligen vara allsmäktig, eftersom det sker så mycket ont? Så går man vidare i tankegången och drar den slutsatsen: Nej, han är nog inte allsmäktig. Därför behöver han vår hjälp här på jorden för att det skall bli någon reda i sammanhangen.

Vore Gud inte allsmäktig, som vi bekänner i trosbekännelsen: *"Jag tror på Gud Fader allsmäktig"*, då skulle det ju innebära att det är den Onde som är allsmäktig. Och då är vi i sanning illa ute.

Men man kan också tänka åt andra hållet så att det formuleras så här: Gud är nog allsmäktig, men han älskar inte alla och därför blir det så mycket lidande på jorden.

Men också den tanken är galen. Om Gud är allsmäktig, men inte älskar alla, utan finner ett välbehag i att somliga skall lida och ha det svårt, då innebär det också att vi är väldigt illa ute. Är han allsmäktig och samtidigt delvis ond, då är det högst betänkligt.

Gud är allsmäktig och kärleksfull

Vi får hålla fast vid att Gud är både allsmäktig och kärleksfull. Sedan får vi bara böja oss inför det som sker och inse att vi är små. Vi ser allting så att säga från grodperspektivet, och därför kan vi inte fatta sammanhanget.

Men det är en tröst och en välsignelse att få hålla fast vid att Gud är både allsmäktig och kärleksfull.

Det onda

Men hur skall man då se på det onda?

Det är ett verk av djävulen. När vi ser det onda, skulle vi verkligen fasa för de onda andarnas furste djävulen och inte vilja ha med honom att göra.

Vidare skall vi vara medvetna om att Gud håller allt i sin hand. Han kan också leda det som är ont och fasansfullt så att det tjänar hans gudomliga syfte.

Vilken trygghet att inte ha två gudar, som man menar sig ha haft ibland – en från vilket det goda kommer, och en från vilket det onda djupast sett kommer. Nej, vi har bara en enda Gud, den Högste, den sanne Guden, den Allsmäktige och den Kärleksfulle.

Inget är fördolt för Herren

Vi skall så se något på dagens text. Jesus föddes i Betlehem. Till honom kom herdarna och tillbad honom. Men också de vise männen från Österlandet kom för att tillbe Jesus. Sedan dessa vise män hade farit bort, uppenbarade sig en Herrens ängel för Josef i en dröm och sade till honom:

Stig upp och ta med dig barnet och dess mor och fly till Egypten och stanna där tills jag säger till dig, ty Herodes kommer att söka efter barnet för att döda det.

Vi har sagt om Gud att han är allsmäktig och kärleksfull. Vi ser också här, att allt ligger blottat och uppenbarat för honom. Den onde kungen hade inte avslöjat för någon vilken avsikt han hade med att fara till Betlehem. Då han talade med de vise männen sade han: *"Gå och sök noga efter barnet, och när ni har funnit det, underrätta mig, så att även jag kan komma och tillbe det."*

Vilken trygghet att känna Gud den Högste och den han har sänt! Då står man under uppsikt och beskydd som är mer värt än någonting annat.

Han dolde dock sina onda avsikter. Men det fanns En i höjden som såg ner och visste alltihop. Därför kunde han genom uppenbarelsen för Josef ge det besked som jag redan nämnde.

Under den högstes beskydd

Här vill jag tillägga: Vilken trygghet att känna Gud den Högste och den han har sänt! Då står man under uppsikt och beskydd som är mer värt än någonting annat.

Om Gud är med mig, vad kan då människor göra mig? Detta är ju också Skriftens undervisning.

Så hade Gud sört för att det skulle gå väl för Josef, barnet och Maria under landsflykten. Av berättelsen om de vise männen känner vi till att de överlämnade gåvor till Jesus. Dessa gåvor bestod av guld, rökelse och myrra. De var mycket dyrbara gåvor.

Att de frambar *guld* är en påminnelse om att denne Jesus, som de hyllade, var kung, ja, en evig kung. Det var vanligt enligt Bibelns framställning att man bar fram guld som gåva till kungar. På så vis bekände de att han är kung.

De frambar också *rökelse*. Rökelse betecknar bön och tillbedjan. Det står i Bibeln: *Herren din Gud skall du tillbe*. Den gåvan var en påminnelse om att Jesus, som de hyllade, inte bara var kung utan att han också var sann Gud, liksom han även var sann människa.

Den tredje gåvan, *myrra*, påminner om att Jesus var människa. Myrra var något som hörde till död och begravning. Så bekände de genom denna gåva att Jesus, som nu hade blivit född av jungfrun, och låg där på hö och strå, han var den människa, som skulle lida och dö för all världens synd och skuld och betala allt, så att ingenting skulle hindra en människa från att bli salig. Det skall vi också tänka på.

De rika gåvorna kom också väl till pass för den heliga familjen när de skulle ge sig iväg i landsflykt. Vi ser här att Gud sörjer för sina barn. Vi behöver inte vara ängsliga och oroliga.

Ett enda skall vara vårt bekymmer: att vi får behålla Gud, hans nåd, hans ord och hans vänskap. Det bör vara det allt överskuggande för oss. Det andra får vi med förtröstan lämna i Herrens hand. Han sörjer för oss.

Om Gud vill och vi får leva

Josef, barnet och Maria skulle stanna i Egypten ända till dess att Herren sade till att det var dags att återvända. Så bör också vi tänka. Vi behöver inte riva och slita för att förändra vår tillvaro och vara otåliga. Har Herren anvisat oss en väg och en plats så skall vi vara stilla till dess att Herren kommer och säger: Nu skall det bli en förändring med dig och med din situation. Stanna till dess att Herren säger till.

Man skall alltså inte gå iväg i eget sinne och i förtröstan på sin egen kraft och förmåga. Man kan gärna planera. Och så får man säga som det står i Nya Testamentet:

Om Gud vill och vi får leva, så skall vi göra så och så.

Det är alltså inte orätt att planera. Men det är viktigt att lägga till "om Gud vill och vi får leva". Så visar han alltid den rätta vägen, som vi skall vandra, och den rätta platsen, som vi skall vara på.

Profetiorna uppfylls – det går enligt Herrens ord

Av texten ser vi vidare hur Herren ser till att Skriften, förutsägelserna och profetiorna går i fullbordan. Så som det också uttrycks i Gamla testamentet: det går dagligen efter ditt Ord. Det står så här i texten:

Josef steg då upp och tog om natten med sig barnet och dess mor och begav sig till Egypten. Där stannade han tills Herodes hade dött, för att det skulle uppfyllas som Herren hade sagt genom profeten: "Ut ur Egypten kallade jag min son."

Herren vakar över sitt ord.

Den senare delen av texten visar hur Herodes far fram. Det här är allvarligt. När han såg att han hade blivit gäckad av de vise männen, blev han vred och lät döda alla gossebarn i Betlehem och i hela dess omgivning, från två års ålder och därunder. Den tiden hade han noga beräknat efter utfrågningen av de vise männen.

Så handlade denne tyrann. Vad skall vi nu säga om det här? Ja, det var en fruktansvärd sak. Därför står det i fortsättningen:

Då uppfylldes det som var sagt genom profeten Jeremia: "Ett rop hördes i Rama, gråt och högljudd klagan: Rakel sörjde sina barn, och hon ville inte låta trösta sig, eftersom de inte längre fanns till."

Vi kan stanna upp inför detta. Även då det gäller denna förutsägelse så gick Skriften i fullbordan som vi har hört: "Ett rop hördes i Rama ..."

Herodes hade låtit döda alla gossebarn från två år och därunder i Betlehem och hela dess omnejd.

Så sägs det att Rakel begrät sina barn och ville inte låta trösta sig. Det pekar bakåt. Vi har de här orden i dess ursprungsform i Jeremia 31. Där är det fråga om nordrikets fall.

Rakel var stammoder för Benjamin, Manasse och Efraim, de stammar som var bosatta här. När nordriket föll, fördes en mängd av Guds folk bort i fångenskap. En källa säger att man hade en uppsamlingsplats i Rama, och där förgjorde man de som var gamla, sjuka och svaga för att slippa ha besvär med dem under förflyttningen. Det var stor sorg även då.

Rakel menade enligt Jeremia att det var slut med dem som hade blivit bortförda. Så gick det ordet i uppfyllelse även när Herodes for fram på det sätt som han gjorde.

I förvar hemma i himlen

Jag tänker på alla gossebarnen som dräptes av Herodes. Visst måste det ha varit svårt för fäder och mödrar och alla familjer.

Men man kan också se det på ett annat sätt. De här gossebarnen tillhörde det gamla förbundet och vi skall inte se på det förbundet bara som ett lagförbund, utan det var också ett nådeförbund.

De här gossebarnen bar förbundets nådetecken på sina kroppar och var alltså Guds sanna barn. Så fick de dö för Jesu skull. Egentligen var det i viss mening en martyrdöd som drabbade dem. Och inte var det ute med de här barnen för det. Rakel må gråta, bildligt talat, hur mycket som helst över barnen och säga "de finns

**Om en människa dör
som barn eller lever
till hög ålder har ur
evighetssynpunkt
ganska liten betydelse.
Huvudsaken är att man
är i Guds nådeförbund.**

inte mer". De är i gott förvar hemma i himlen. Gud har tagit dem dit.

I Guds nådeförbund

Om en människa dör som barn eller lever till hög ålder har ur evighetssynpunkt ganska liten betydelse. Huvudsaken är att man är i Guds nådeförbund. Sedan må det se ut som det kan här på jorden och för våra ögon och med slutet av allt.

Är man bara i den lyckliga ställningen att vara i Guds nådeförbund, går man från den här jämmerns dal till den eviga härligheten. Och så var det med de här barnen.

Så vill då texten visa att vi inte behöver misströsta och förtvivla. Gud har omsorg om oss. Han är angelägen att vi skall tröstas, så att vi inte uppges under vandrigen och inte tyngs ned av allt elände vi ser hos oss och runt omkring oss, utan att vi skall bevara tron, hoppet, glädjen och frimodigheten. Gud lever och regerar.

Lovad vare Gud och välsignad i evighet, som med sitt ord tröstar, lär, förmanar och varnar oss. Hans helige Ande stadfäste ordet i våra hjärtan så att vi icke må vara glömska hörare utan dagligen tillväxer i tro, hopp, kärlek och tålmod intill änden och vara saliga genom Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Henning Lindmark är pensionerad predikant och präst i Lutherska Församlingen i Umeå.

Artikeln är nedtecknad efter en predikan, som han höll annandag jul 1995. Från LFS' bandarkiv.

Lutherska kyrkan – den glada frälsningsvisshetens kyrka

**Föredrag av Gunner Jensen
vid Nordisk Evangelisk-
Luthersk Konferens,
Märsta 11 mars 2005. För-
kortat av redaktionen.**

Detta skriver jag till er för att ni skall veta att ni har evigt liv, ni som tror på Guds Sons namn.

Så läser vi i 1 Joh. 5:13. Det är en vers från Bibeln som talar om detta som vi kallar för frälsningsvisshet. Ett annat ord är aposteln Paulus ord i 2 Tim. 1:12, där han skriver:

Jag vet vem jag tror på.

Det är en fast trons visshet som kommer till uttryck genom dessa ord. En trons visshet som har en fast grund.

Det är om denna bibliska sanning som detta föredrag skall handla.

Frälsningsvissheten – en huvudsakförreformatörerna

Detta ämne var en huvudsak för de lutherska reformatörerna. I dag är det vanligt, åtminstone här i Sverige, att det i massmedia talas med negativa ord om det lutherska arvet. Lutherdomen beskrivs som något dystert och tungt som bara talar om människans plikt, något som trycker ner människor och som tar all glädje från dem.

Men denna beskrivning är helt och hållet felaktig. När vi ser på vårt lutherska arv så som vi har fått det i våra evangelisk-lutherska bekännelseskrifter, ser vi om och om igen, hur glädjen över det frälsande evangeliet om Kristus betonas.

Den glada frälsningsvissheten grundad i evangeliet är något stort och dyrbart.

Tron på Kristus, den frälsande tron, är något oerhört viktigt för de lutherska reformatörerna. Det är inte bara en intellektuell kunskap i huvudet utan en hjärtats tillit och förtrostan till Kristus och tro på syndernas förlåtelse för Jesu Kristi skull.

I Augsburgska bekännelsen står det så här:

Det klargöres även för människorna, att ordet tro här icke betecknar blott kunskap om vad som en gång timat, sådan som även de ogudaktiga och de onda andarna hava, utan därmed betecknas en tro, som tror ej blott på de historiska händelserna, utan på det, som är frukten av dem, nämligen denna artikel, syndernas förlåtelse, d.v.s. att vi genom Kristus hava nåd, rättfärdighet och syndernas förlåtelse.

Men därför att den frälsande tron på Kristus är så viktig, är också frälsningsvissheten en viktig sak för reformatörerna. Vi ser, hur de själva med frimodighet och visshet bekänner sin tro på Kristus och hans ord, och de vill genom att hålla fram evangeliets sanning ge "de bävande samvetena" en sann tröst och visshet förankrad i evangeliets ord.

Frälsningsvisshet enligt våra evangelisk-lutherska bekännelseskrifter

Själarna behöver visshet – de behöver en säker tröst! Den finns i evangeliet. Den vanliga tankegången att vi aldrig kan finna sanningen är en helt igenom falsk tro, långt ifrån Guds ords lära. De lutherska reformatörerna säger det högt: Vad vi förkunnar är sanningen! Vi vill inte veta av något annat; vi vill inte byta bort evangeliets frälsande sanning mot något annat.

I Konkordieformeln sägs det att "den gode Guden" åter har "fört i ljuset sitt ords sanning genom den gode gudsmannen doktor Luther." Denna Guds ords sanning såg reformatörerna som en omistlig skatt.

Vad förkunnar evangeliet? "Just

detta att vi genom tron mottaga syndernas förlåtelse är evangeliets eget ord", säger Augsburgska Bekännelsens Apologi. Detta evangelium vill den lutherska kyrkan hålla fast.

Vi kunna nämligen icke förkasta evangeliets saliggörande och tröstefulla ord. Och att förneka, att vi genom tron mottaga syndernas förlåtelse, vad annat är detta än att skymfa Kristi blod och död?

När man håller fast vid detta, är det för att det är sanningen.

Ty alla rättskaffens män skola inse, att vi i denna sak först och främst hava lärt det, som är sant, rätt och för hela Kristi kyrka hälsosamt och nödvändigt.

Det är sant och rätt! – Därför fasthåller man detta, men det är också för att det är det som syndare behöver! Det är för hela Kristi kyrka hälsosamt och nödvändigt.

Hos oss däremot stå genom Guds nåd prästerna i Ordets tjänst, förkunna evangeliet om Kristi välgärningar och predika, att syndernas förlåtelse kommer oss till del av nåd för Kristi skull. Denna förkunnelse skänker samvetena en säker tröst.

Det finns de som anser att människan aldrig med säkerhet kan veta sig äga Guds nåd; man anser att visshet är högmod och att osäkerhet är ett uttryck för den sanna ödmjukheten. Men så lär inte den lutherska kyrkan.

"Jag vet vem jag tror på", säger Paulus i 2 Tim. 1:12. Denna visshet är något som bekännelseskrifterna betonar.

Tron vill ha visshet, och Bibeln lär tydligt att frälsningsvisshet är möjlig. Därför är det falsk lära, när någon säger, att det inte är möjligt att få visshet.

Bekännelseskriterierna understryker att vi behöver en säker tröst, och till frågan om det verkligen är möjligt att få visshet om frälsning och nåd hos Gud, svarar bekännelseskriterierna ett tydligt ja!

I Apologien går Melanchthon emot den romersk-katolska gärningslära som han kallar för *"en lagens lära, ett upphävande av evangeliet, en förtvivlans lära"*. Han säger om de romersk-katolska motståndarna, att de *"lämna samvetena i ovisshet och tvivel"*, och han säger om dem, att de *"äro dåliga själsörjare för människorna, då de bjuda dem vara tveksamma om huruvida vi skola få syndernas förlåtelse."*

I motsättning till den romersk-katolska gärningsläran kan den evangelisk-lutherska läran som är grundad på Bibeln ge en sann visshet. Melanchthon säger, att samvetena *"skola vara fast och visst övertygade om att synderna förlåtas dem av nåd för Kristi skull och icke tvivla på att de få förlåtelse."*

Bekännelseskriterierna använder ofta uttryck som *"den rikaste tröst under alla prövningar"*, *"den rikaste tröst i alla anfäktelser"* och *"en fast och viss tröst"*.

På många ställen talar bekännelseskriterierna om de förskräckta samvetena. Det står t.ex. så här:

Men de förskräckta samvetena äro ovissa och tvivlande.

Dessa samveten behöver evangeliet. En sak är att förlita sig på sin egen fromhet, det är en falsk grund; en annan sak är det att *"förtrösta på Kristi förtjänst"*.

Men detta är att tro: att förtrösta på Kristi förtjänst, att Gud för hans skull vill vara oss nådig.

Det är i evangeliet om Kristi förtjänst som den rätta hjälpen finns för de förskräckta, ovissa och tvivlande samvetena.

Frälsningsvissheten har sin grund i nåden allena

Frälsningsvissheten är verkad av Herren själv. Den beror inte av människans eget klättrande upp på frälsningens steg; den är en Guds gåva. Vissheten har en fast grund. Inte något hos mig – inte min fromhet, utan Kristi ord och verk!

Evangelisk-luthersk kristendom är inte en tung och dyster lära som

tar bort all glädje, utan en lära som framhåller den fasta och vissa trösten i evangeliet och som därför har i sig sann glädje. Det är just det frälsande evangeliet om Kristus som är huvudsaken för den lutherska kyrkan – det är inte någon perifer detalj utan själva hjärtat i kristendomen. Nåden allena är grunden för frälsningsvissheten.

Evangeliet allena har all kraft att skapa tron i syndares hjärtan. Det är i detta evangelium om Kristi fullbordade försoningsverk som tron har sin grund och visshet. Alltså inte i mina egna religiösa kraftansträngningar, inte i mitt förnuft, inte genom direkta uppenbarelser, drömmar och röster i hjärtat och inte heller i mina känslor och förnimmelser.

Grunden till att frälsningsvisshet är möjlig är Bibelns lära om frälsning-
en av nåd allena.

**Är frälsningen inte
av nåd allena, blir
frälsningsvissheten
omöjlig, för då kommer
det alltid att finnas
denna fråga:
När har jag gjort nog?**

Tron blir oviss, om gärningarna blandas in i frälsningen. Det är något som t.ex. Apologien understryker:

Men här bör man veta, att denna tro innebär medvetande om att Gud förlåter oss av nåd för Kristi och sitt löftes skull, men icke på grund av våra gärningar, vår ånger, vår bekännelse eller våra tillfyllestgörelser. Ty om tron förlitar sig på dessa gärningar, blir den snart oviss, emedan det förskräckta samvetet ser, att nämnda gärningar äro utan värde.

Gång på gång betonar bekännelseskriterierna nåden allena som det som ger tron visshet. Ett par citat skall visa detta. Apologien säger:

Därför må alla fromma själar icke låta sig rubbas från denna övertygelse, att vi blott genom tron för Kristi skull mottaga syndernas förlåtelse. Häri ha de en fast och viss tröst mot syndaångesten, den eviga döden och helvetets alla portar.

Konkordieformeln säger samma sak. Den fasta och vissa trösten finns

i nåden allena. Det står så här:

För att ängslade hjärtan skola hava en fast och viss tröst och Kristi förtjänst och Guds nåd skola få sin tillbörliga ära, lär Skriften, att trons rättfärdighet inför Gud består endast i försoning av nåd och syndernas förlåtelse, som av idel nåd endast för medlaren Kristi förtjänsts skull skänkes oss i evangeliets löftesord och mottages blott genom tron.

Ännu ett ställe kan citeras, där det står,

att tron rättfärdiggör endast och alenast därför, att den såsom ett medel och verktyg griper och omfattar Guds nåd och Kristi förtjänst i evangeliets löften.

Starkare kan det knappast sägas. Det är en djup grund till glädje. Den fasta och vissa trösten mot syndaångesten, den eviga döden och helvetets alla portar, finns inte i något hos människan själv, utan i evangeliet.

Som frälsningsvisshetens grund understryker den lutherska kyrkan Kristi verk, den objektiva försoningen. Vi kan t.ex. nämna vad Luther skriver i förklaringen till andra trosartikeln i Stora katekesen:

Så äro nu alla dessa tyranner och plågar fördrivna, och i deras ställe har trätt Kristus Jesus, en livets, rättfärdighetens, alla goda gåvors och all salighets Herre; han har ur helvetets gap ryckt oss arma, förlorade människor samt vunnit och befriat oss och åter bragt oss under Faderns välbehag och nåd.

Och lite längre fram skriver han, att Kristus

har blivit människa, avlad och född av den Helige Ande och Jungfrun utan all synd, för att så bliva herre över synden, att han vidare lidit, dött och blivit begravnen, för att han för mig skulle göra till fyllest och betala vad jag förskyllt, icke med silver eller guld, utan med sitt eget dyra blod.

När förkunnelsen av den objektiva försoningen har försvagats och det i stället blir en förkunnelse av vad vi skall göra, blir det ingen verklig hjälp att få för den svaga tron. På samma sätt är det där det är våra upplevelser eller predikantens upplevelser som kommer i centrum.

Det är budskapet om Kristi ställföreträdande försoningsdöd som i

sanning kan göra hjärtat fritt och ge frimodighet. Allt vad vi saknar hos oss själva, det har Jesus gjort för oss och i vårt ställe! Genom att framhålla detta som har skett kan förkunnelsen lösa människor från den upplevelse-träldom där man ständigt väntar på stora upplevelser att bygga på.

Synergismen berövar själarna visshetens grund

Med stor kraft bekänner våra lutherska reformatorer tron på Guds alenaverksamhet i omvändelsen och avvisar alla läror om att människan medverkar vid sin omvändelse.

Det är inte människan som åstadkommer sin omvändelse. Inte heller är det människan som tillsammans med Gud åstadkommer sin omvändelse, vare sig om det är så att människan påbörjar omvändelsen och Gud fullbordar den, eller om det är så att Gud påbörjar omvändelsen och människan fullbordar den. I stället bekänner man denna bibliska sanning: Det är Gud allena som verkar omvändelsen!

Vad blir då följden av gärningsläran som förnekar nåden allena? Melanchthon visar i Apologien, att det antingen blir en förgäves förtröstan på gärningar eller förtvivlan:

Hos de säkra skrymtarna, som anse sig fullgöra lagen, uppväcka de därigenom en inbillad och fäfäng förtröstan på gärningar och förakt för Kristi nåd. De förskräckta samvetena åter driva de till förtoivolan, ty då människorna göra allt under tvivel, kunna de icke erfara, vad tron är och vad den förmår verka. Så drivas de till slut helt och hållet till förtoivolan.

Synergismen, alltså tanken att Gud påbörjar omvändelsen och människan fullbordar den, tar bort den sanna trösten genom att framhålla människans eget deltagande i omvändelsen. Det är människans beslutsfattande och förhållande som blir grunden.

Konkordieformeln förkastar alla sådana tankar.

Men Konkordieformeln nämner också en sak som vi här särskilt skall lägga märke till. Läran om Guds alenaverksamhet är mycket trösterik, och när man förnekar denna lära rövar man ifrån själarna en stor tröst!

Med ett ord förblir det evigt sant, vad Guds Son säger: "Mig förutan kunnen I intet göra." Och Paulus i Fil. 2: "Gud är den, som i eder verkar både vilja och gärning i enlighet med sin goda vilja." Detta ljuvliga ord är mycket trösterikt för alla kristtrogna, som i sina hjärtan känna och förnimma något litet av evighetsgnistan och längtan efter Guds nåd och den eviga saligheten, ty de veta därav, att det är Gud, som i deras hjärtan börjat tända detta sanna salighetsliv, och att han allt framgent vill stärka och hjälpa dem i deras stora svaghet, så att de förbli ständaktiga i den sanna tron ända till slutet.

Läran om att allt är av nåd är trösterik. Nåden allena gör att samvetena kan finna visshet. Gärningsläran däremot gör att samvetena lämnas i tvivel.

Denna motståndarnas lära lämnar samvetena i tvivel, så att de aldrig kunna få frid, ty lagen anklagar oss alltid t.o.m. i fråga om de goda gärningarna.

När nåden allena förnekas lämnas samvetena i tvivel och den rätta grunden för visshet tas bort. Dessutom överflyttas den ära som tillkommer Kristus på mänskliga gärningar.

Lutherska kyrkan har burit fram ett stort glädjens budskap. Vi behöver inte jaga efter vind! Vi behöver inte söka än hit och än dit efter känslor och ljuvliga erfarenheter eller gärningar hos oss själva. Grunden för visshet finns i nådens evangelium om Kristus, det evangelium som egentligen intet annat är

än en tröstepredikan och ett glatt budskap, som icke bestraffar eller förskräcker utan tröstar samvetena mot lagens skräck, visar på Kristi förtjänst allena och åter upprättar oss genom den hugnesamma predikan om Guds godhet och nåd, som Kristus förvärvat genom sin förtjänst.

Nådemedlens betydelse för vissheten

Det är genom nådemedlen som Herren verkar tron. Det är en viktig och dyrbar sanning, som befriar oss från andligt klättrande i höjden och fromhetsbyggande. Tänk, det är Gud som gör det!

Föraktet för den lutherska läran om nådemedlen är stort. Ordet och sakramenten är inte särskilt uppseendeväckande. Det är för fattigt och svagt, tycker man. Men så ser inte den lutherska kyrkan på detta. För det är Gud själv som har knutit sina rika löften till detta.

Den lutherska kyrkan håller evangeliet högt, Ordets predikan och sakramentens förvaltning. Vi är syndare och vi förblir syndare hela livet, men just därför behöver vi nådens källor, Ordet och sakramenten. Varför vara luthersk? För att vi är så kloka och stora och duktiga? Nej, för att vi är syndare som behöver nådens evangelium.

Vissheten finns inte i hjärtats känslor eller genom en omedelbar erfarenhet av Gud. Svärmarna anser att Guds ord allena inte räcker för att skapa tro och visshet. Men bekännelseskriterierna hänvisar oss inte till våra religiösa strävanden eller till bönen.

"Fortsätt att be och kämpa, då skall ljuset engång komma till dig." Så kan tonen vara i en reformert präglad förkunnelse. Men våra bekännelseskriterier talar på ett annat sätt.

Frälsningsvissheten är inte något som jag genom bönen och mina strävanden skall kämpa mig fram till, utan den är Guds gåva genom evangeliet.

Det är väl att Gud har gett oss något annat och bättre att bygga på, än vår bön.

Ordet och sakramenten är de medel som Gud använder för att skapa tron i våra hjärtan. Evangeliet kommer till oss i Ord och sakrament. Augsburgska bekännelsen, artikel V förkastar den uppfattningen att "den

helige Ande kommer till människorna utan det utvärtes ordets förmedling genom deras egna förberedelser och gärningar."

Luther talar starkt om dopets tröst. I Stora katekesen säger han t.ex.:

Men nu hava vi icke allenast Guds bud och befallning, utan också löftet; och därför är dopet ännu mycket härligare än vad Gud eljest bjudit och förordnat, med ett ord så fullt av tröst och nåd, att himmel och jord icke kunna fatta det. Men det vill ansträngning till att tro detta, ty felet ligger icke hos skatten, utan hos oss, som hava så svårt att fatta och fasthålla densamma.

Nattvarden är given, "för att tron må vederkvickas och stärkas" – för att "hjärtat, när det känner sådant, som vill bli det för tungt, här kan hämta tröst och vederkvickelse."

Nattvarden är enligt bekännelseskriterierna ett tröstligt läkemedel. Luther använder detta uttryck i Stora katekesen:

Det går ju dock icke an att anse sakramentet såsom ett skadligt ting, varifrån man helst bör hålla sig borta, då det fastmer är ett alltigenom hälso- samt, tröstligt läkemedel, som hjälper dig och giver dig liv både till kropp och själ.

Nattvarden är ett sant nådens medel som kan ge en sann tröst. Luther säger i Stora katekesen:

Är du nu betungad och känner din svaghet, så gå med glädje fram och låt dig vederkvickas, tröstas och stärkas.

Konkordieformeln säger samma sak, när nattvarden kallas "en tröst för alla bedrövade hjärtan" och säger att "nattvarden är instiftad särskilt för de i tron svaga, men botfärdiga kristna för att giva dem tröst och stärka deras svaga tro."

Ordets och sakramentens betydelse uttrycks t.ex. så här i Apologien:

Så undfå vi tron och stärkas i den genom avlösningen samt genom att höra evangeliet och bruka sakramenten, på det att vi icke må duka under i kampen mot ängesten för synd och död.

Var finns trösten för samvetet? – Inte i något hos människan, utan i evangeliet!

Ty då samvetet får höra evangeliet predikas och avlösningen förkunnas, fattar det nytt mod och undfår tröst.

Vårt lutherska arv – en dyrbar skatt

I den kristna församlingsverksamheten i våra nordiska länder i dag känns det för många svårt. Trötthet, uppgivenhet och ensamhet är något som många kristna känner till i dag. Och villrådighet: vad skall vi göra, det är så få som vill lyssna till evangeliets predikan i dag?

**Bibeln och våra
bekännelseskriteriers
undervisning visar
behovet av den lilla
församlingssamfundet,
där "evangelium
rent förkunnas och
sakramenten rätt
förvaltas."**

Denna dyrbara skatt, Guds ord och sakramenten, får vi inte förakta. Att få lyssna till evangeliets förkunnelse om Jesus är inte någon ringa sak. Det är något att glädjas över att få höra. Vi kan anfäktas av detta, att vi inte tycker att vi når så många. Men om vi slutar predika, blir det ännu färre som får höra.

Det lutherska arvet är verkligen något att studera och föra vidare till våra folk också i vår tid. Det är inget som vi behöver skämmas för. Den oförskyllda nådens evangelium är något som verkligen ger grund till frimodighet i tjänsten för evangeliet.

Guds barn får här i tiden uppleva förföljelser och kors av olika slag, tårar, sorg, bedrövelser och svårigheter, nöd, anfäktelser och ångest. Men tron hålls uppe av korsets evangelium.

Vår tid är präglad av så mycket annat i den religiösa verksamheten. Det finns t.ex. ett vanligt marknadsföringstänkande, där man inrättar församlingsverksamheten efter vad människor vill ha.

Men frågan är vad människorna, vår tids människor behöver! De behöver Guds ord, lag och evangelium och nådemedlens rätta förvaltning. Det är genom dessa medel som Gud skapar tron och ger en sann frälsningssäkerhet.

Det är här den kristna glädjen har sin grund: inte i hur vi lyckas, inte i hur vi skall få till det, med vår egen fromhet och vår kristna verksamhet, utan i evangeliet om Jesus, i syndaförlåtelsens rika gåva.

Må Gud hjälpa oss alla, att troget ta vara på den lutherska kyrkans rika arv och i våra lutherska församlingar högakta Guds ord och sakramenten och evangeliets dyrbara skatt, till trons sanna visshet och glädje. Det är något att kämpa för att bevara. För vi behöver det, och vår tids människor behöver det.

Det är också det dyrbara evangeliet om Jesus Kristus som ger kraft att hålla ut i alla prövningar som vi möter här i tiden, där så mycket möter oss som vill leda oss in på fel vägar, bort från Jesus. Men Guds ords rika löften gäller ännu.

Salig är den som håller ut i prövningen, ty när han har bestått sitt prov skall han få livets krona, som Gud har lovat dem som älskar honom. (Jak.1:12)

Gud give att vi alla blir evigt saliga, av bara nåd för Jesu Kristi skull! Det är det viktigaste av allt!

Gunner Jensen är pastor i Vallberga Evangelisk-Lutherska Församling och predikant i Evangelisk-Luthersk Mission – Bibeltroga Vänner.

Det fullständiga föredraget med källhänvisningar finns på webben:

<http://www.logosmappen.net/nelk/foredrag05/GunnerJensen.html>

Mikkel Vigilius' Ph.d-avhandling har utkommit på LogosMedia i Danmark: *Kirke i kirken – luthersk vækkelses-kristendom – fra kirkelig bevægelse over organisation til kirkeligt opbrud.*

Församlingens struktur och utveckling analyseras från kyrkan fram till väckelserörelsens tid på 1800-talet.

Kyrko- och föreningslivets utveckling under 1900-talet i Danmark, Norge och Sverige. Värdefulla analyser bl.a. av de andliga ledarna C O Rosenius, A B Svensson samt organisationerna EFS och ELM-BV. Säljs bl.a. av BV-förlag och i Finland av Föreningen Logos (ca-pris 50 euro).

Recension i ett senare nummer.

Bön på nyårsdagen

Ur Johannes Bäck: Främlingarnas hemliv

Språklig bearbetning:
Ola Österbacka

Sögtlovade, treenige Gud! Då min tanke i dag går tillbaka till det förgångna året, manas mitt hjärta att bära fram en ödmjuk tacksägelse för all den nåd du visat mig. Med tanke på min synd var jag även under det gångna året oförtjänt av det minsta av de bevis på nåd som du visat, och likväl tröttnade du inte att göra mig gott och överhoppa mig med välgärningar. För allt detta vare du lovad och prisad, all barmhärtighets Gud.

Jag behöver ändå inte sväva i okunnighet om den verkliga orsaken till den nåd och alla de välgärningar som du bevisar mig, ovärdige. Jag vet av ordet att det är dig, Herre Jesus, och din välsignade förtjänst jag har att tacka för allt det goda som jag får åtnjuta både till kropp och själ. Så var det även under det förgångna året. Hade du inte medlat mellan mig och den gudomliga rättfärdigheten med din förtjänst och förbön, så skulle jag helt säkert ha gått under i mitt elände.

Dig, Herre Jesus, får jag också tacka för att jag, då jag nu bekänner mina synder under det gångna året, får full förlåtelse för dem alla för ditt blods och din försoningsdöds skull. Jag kan således börja det nya året i ditt namn i frid med ett rent samvete.

Ja, i ditt dyra namn börjar jag det, Herre Jesus, och då är början sannerligen god. Ditt namn är ett fast slott, dit jag alltid får fly och där jag alltid får skydd. Det är som en dyrbar salva, som helar de djupaste hjärte- och samvetssår.

Ditt namn är ju Jesus, Frälsaren, och du är verkligen en Frälsare. Redan vid det viktiga tillfället när du fick Jesus-namnet, när du bara var ett spätt barn, utgöt du som min ställföreträdande överstepräst ditt dyra blod, för att jag, som är oren ända från födelsen, redan i min tidigaste barndom skulle bli bestänkt med reningsblodet till mina synders förlåtelse. Genom din omskärkelse iklädde du dig skyldigheten att uppfylla lagen för mig enligt din Faders vilja. Nu är du lagens ände till rättfärdighet för var och en som tror.

Nu får jag gentemot djävulen, världen och min egen fördömande känsla säga att jag har rättfärdighet och starkhet i dig, min Frälsare. Om allt detta påminns jag i dag, då jag firar minnet av din omskärkelse, då du fick ditt namn och blev ställd under lagen.

Jag ber nu att du även i fortsättningen och alltså också under det påbörjade nya året ville vara min Jesus, min medlare och Frälsare. Be för mig också under detta år. Bestänk mig dagligen i tron med ditt blod och stöd mig med din käpp och stav för vartenda steg jag tar.

Äre Far i himlen! Dela du under detta år de sorger och glädjeämnen, som skall tillfalla mig, så vist och faderligt, att jag inte slås ner av sorgen, men inte heller låter mig berusas av glädjen. Jag vet inte vad som skall hända mig, men du vet det, och du skall helt säkert låta allt bli till mitt sanna bästa. I dina händer befaller jag min ande, själ och kropp.

Helige Ande! Led mig fortfarande i din sanning och helga mig i den. Ge mig så mycket jag behöver av din tuktan och tröst. Men håll mig framför allt orubbligt hos min Frälsare och bär också fram många av dem som ännu är främmande för honom till hans kärleksrika famn.

Treenige Gud, Fader, Son och Ande! Håll vakt om din kyrka i hela världen och låt den tillväxa i inre och yttre styrka. Tänk i nåd på vår egen kyrka och på vårt fosterland och alla dess invånare. Välsigna både lärare och åhörare, både överhet och undersåtar.

Trösta alla bedrövade, lindra alla lidandes plågor, förbarma dig över alla döende. Ja, förbarma dig över oss alla och låt oss under detta år leva, röra och vara till i dig. Då skall det sannerligen bli ett gott nytt år, ett nådens år från Herren, i Jesu välsignade och välsignande namn.

Amen.

Föreningen Logos i Österbotten

är en ideell förening, som verkar för evangelisk-luthersk bekännelse.

Ordf. Klas-Erik Isaksson, Byhamnv. 182, FI-65800 REPLIT. Tfn (06) 352 0133, e-post: keison@netikka.fi.

Sekr. Ola Österbacka, Skolhusg. 11 A 9, FI-65100 VASA. Tfn tjänst (06) 324 7385, mobiltfn 050 339 6383, e-post: ola@ofsystem.fi.

Evangelisk-lutherska gudstjänster

hålls i Föreningens verksamhetslokal Logos-Lyktan, Kyrkoesp. 19 i Vasa, preliminärt följande dagar kl 10.00:

6.1 (trettondagen), 22.1, 5.2, 19.2, 12.3, 26.3, 2.4, 14.4 (långfredag), 16.4 (påskdagen), 30.4, 14.5, 25.5 (Kristi himmelsfärd), 4.6 (pingst).

Gudstjänsterna leds av Roger Pettersson och Ola Österbacka. Vi sjunger ur psalmboken.

Bibelstudier

hålls kl 19–20.30 i Logos-Lyktan:

12.1, 26.1, 9.2, 23.2, 9.3, 23.3, 6.4, 20.4, 4.5, 18.5, 1.6.

Bibelstudierna utgår från Kuske: Luthers lilla katekes och hålls i samtalsform. Ansvarig: Ola Österbacka. (I samarbete

med Svenska studiecentralen)

Uppdaterad information finns på Logos webbplats:

<http://www.logosmappen.net/logos/>

Eventuella ändringar meddelas i Vasa-bladet, föreningsspalten.

Intresserade är välkomna att bekanta sig med vårt arbete i Logos-Lyktan de flesta tisdagskvällar från kl 18.

Nordisk Evangelisk-Luthersk Konferens

planeras på Fossnes bibelskola i Norge 3–5 mars 2006. Se närmare program via Logosmappen.

De såg stjärnan

Och de gick in i huset och fick se barnet med Maria, dess mor. Då föll de ner och tillbad det, och de tog fram sina skatter och överlämnade gåvor till barnet: guld, rökelse och myrra. Matt. 2: 11.

Ur Evangelisk själaspis för hemmet av Martin Luther

Bearbetning:
Klas-Erik Isaksson

Sär lär oss de vise männen den rätta tron, ty sedan de hört ordet ur profeten Mika, så är de inte tröga eller senfärdiga att tro. De kom till Jerusalem, till huvudstaden, och fann inte den nyfödde Konungen. Stjärnan är också försvunnen.

Männe de då inte tänkte: "Ack ve! Vi har rest en så lång väg förgäves, stjärnan har bedragit oss. Är en konung född, så skulle han ju rätteligen finnas i huvudstaden och bo i det kungliga palatset. Men när vi nu har kommit hit, så försvinner stjärnan, och vi finner inte någon som vet något om honom. Vi är främlingar och är de första, som talar om honom i hans eget land och kungastad. Detta måste vara idel bedrägeri!"

Utan tvivel var de ännu till en del kött och blod, och har därför inte varit utan sådana tankar och infall och har fått utstå en hård och svår kamp i sin tro. Ty det naturliga förnuftet skulle här på intet sätt kunnat hålla ut. Det skulle genast ha givit upp, när konungen inte fanns, såsom de hade tänkt sig finna honom.

Men eftersom de vise männen trodde profetens utsaga och följde den, så har Gud åter tröstat och stärkt dem genom stjärnan, så att den nu åter går före dem och ställer sig mycket vänligare mot dem än förut. Nu ser de den helt nära, och den leder dem. De är i allting

vissa och behöver inte fråga någon. Men på vägen till Jerusalem var den långt ifrån dem, och de måste sväva i ovisshet, var de skulle finna den nyfödde Konungen.

Så går det alltid med en kristen, att efter anfäktelse, såvida han består i den, blir Gud honom så innerligt kär och ljuvlig. Så lär han känna Gud så nära och så väl, att han inte endast glömmer sin ångest och misströstan, utan även får kraft att lida i frestelsen och blir allt starkare, så att han inte mera så lätt förargar sig på Kristi oansenliga liv och väsen. Ty han har nu smakat och förnummit, att det måste gå så för den som vill finna Kristus, att det ser ut som om han inte skulle finna något.

Då nu de vise männen kommit över frestelsen och av stor glädje blivit liksom pånyttfödda, då är de starka och förargar sig inte mer på Kristus. Detta fastän de nu kommer till ett fattigt hus och finner en ung, fattig kvinna med ett litet barn. Där finns ingenting, som på något sätt liknar en kung.

Det oaktat låter de sig inte oroas, utan i en stark tro visar de bort från sina ögon och sinnen allt som med sitt sken kunde inverka på deras förnuft. De följer enfaldigt profetens utsaga och stjärnans vittnesbörd, och håller barnet för en Konung. De faller ner, tillber Honom och ger Honom skänker. Vilken stark tro var inte detta! Hur har tron inte avvisat mycket,

som skulle ha inverkat på förnuftet!

Här ligger nu kärnan av evangelium, i det att det lär oss trons art och beskaffenhet. Tron är ett visst förlitande på det som man inte ser. Tron håller sig endast vid Guds ord och rättar sig efter de ting den inte ser, men som förkunnas i det uppenbade Ordet.

Tron ser mycket som frestar och anfäktar, som om det förkunnade Ordet inte betydde något. Men tron aktar inte därpå, utan hastar tillbaka till Ordet. Detta kallar tron den rätta vägen och tränger sig igenom. Den låter förnuftet vara vist och klokt och blir själv en däre för det.

På det sättet kommer tron till Kristus och finner Honom. Då går Pauli ord i fullbordan: "Ty Guds dårskap är visare än människor, och Guds svaghet är starkare än människor." (1 Kor. 1: 25)

Stjärnan troget följde de,
Tills de fick sin Kristus se.
Oss har ock gått upp en stjärna.
Om vi henne följer gärna
Kommer vi till Jesus Krist.

Denna stjärna mild och ljus
Lyser än i Herrens hus.
Det är Herrens ord, det klara,
Som Han låtit uppenbara,
Att oss lysa på vår väg.

BÖCKER

att läsa eller ge som gåva:

Svenska Folkbibeln

Finns i många storlekar och prislägen
XP Media (www.xpmedia.org).

S Erlandsson: **Guds ord och bibelkritiken**

– en granskning av teologin bakom Bibel 2000. Bibel 2000 förnekar möjligheten av profetior med allvarliga följder, t.ex. att Jesus inte finns i Gamla testamentet. XP Media.

S Erlandsson: **Gardells Gud, Da Vinci-koden och Bibeln**

I dag haglar angreppen mot Bibeln och bibeltrogna mer än någonsin. Boken är ett viktigt försvar mot vår tids försåtligaste angrepp. XP Media.

H E Nissen: **Ett är nödvändigt**. Andaktsbok.
Luthersk Litteraturmission.

R Pettersson: **Skaparen och människobarnet**

En liten bok som på ett grundläggande sätt behandlar skapelse, syndafall och frälsning.
Logos förlag.

D Kuske: **Luthers lilla katekes** med en förklaring för barn och vuxna. Biblicum.

Bibeln i bilder från skapelsen till urkyrkan. .

J Wikström: **Vid källan**. En diktbok.

⇒ **NYHET**: Mikkel Vigilius: **Kirke i kirken**
– luthersk vækkelseskristendom – fra kirkelig bevægelse over organisation til kirkeligt opbud. Se notis s. 25.

Läs mera: <http://www.logosmappen.net/forlag/>.

PREDIKNINGAR finns tillgängliga som ljudfiler på nätet eller kan beställas på cd-rom/kassett. Se t.ex.

- <http://www.logosmappen.net/uppbyggelse/predikningar/>
- <http://www.lutherskaforsamlingen.org/>
- <http://www.lbk.cc/> (notera även Biblicums omfattande textarkiv).

www.logosmappen.net

Välkommen att gräva i den kristna guldgruva som Logosmappen erbjuder!

- **Sök i Folkbibeln**: en omtyckt funktion som erbjuder mångsidig sökning i Bibeln. Texterna finns även kapitelvis.
- **Den lutherska kyrkans bekännelseskriterier**. Numera finns perikoperna insatta (versnummer), vilket höjer det vetenskapliga värdet.
- **Lutherböcker**: Om en kristen människas frihet, Stora galaterbrevskommentaren, Om den trålbundna viljan, Huspostilan.
- **Andra böcker** eller utdrag ur böcker och tidskrifter: Hopets bekännelse, Guds dårskap (kommande bok om Luthers förhållande till förnuftet).
- **Föredrag** från olika kurser.
- **Textutläggningar** och **predikningar** (även ljudfiler).
- **Sång- och musikarrangemang**: fri nedladdning av noter.
- **Luthersk Nätbibelskola**: en bibelkurs pågår som bäst.
- **Trosfrågan**: frågor och svar om Bibeln och kristen tro och etik. Ställ själv en fråga!
- **Projekt Gezelius**: se s. 6–7!
- **Information** om Föreningen Logos med tidningen som pdf.

Logos konto i Finland: 497010-241584
PlusGiro i Sverige: 407 99 53-8

*Ty över stad och land i kväll går julens glada bud
att född är Herren Jesus Krist, vår Frälsare och Gud!*

